

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 10/2025

Listopad 2025

Stará mince

Před více než 55 lety si vzpomínám na jednu babičku, která žila sama v malé dřevěné chaloupce v horách, vysoko v lese... Občas jsme té babičce — už jí bylo přes osmdesát — s mámou nosily nějaké potraviny nebo mléko... jen tak z lásky. Bylo to začátkem sedmdesátých let. Ta babička se nám chtěla nějak odvděčit a dala mojí mamince malou, starou minci na památku. A vyprávěla k ní zvláštní příběh...

Babička říkala: „Víte, když jsem já sama byla ještě malá holčička, bylo mi deset let — to bylo roku 1900 — bydlela jsem tady nedaleko, ve staré dřevěnici s rodiči a babičkou. V létě jsem chodila pást krávy, jako všechny děti, protože tehdy musely děti od malička těžce pracovat a chodily sloužit.

Jednoho krásného letního dne roku 1900 jsem pásala pod horami naši krávu Malenu na horské louce. Byla jsem sama. Kráva se pokojně pásala na šťavnaté trávě a já jsem chodila okolo malých smrčků a sbírala první letní červenové lesní jahody. Bylo nádherně — slunce svítilo, les voněl létem, z nedaleké louky se linula vůně sušeného sena.

Nasbírala jsem voňavé, sladké, červené jahody, navlékla je na stéblo trávy a takové malé uzlíky jsem si schovala do taštičky pro maminku. Už dozrávaly i první borůvky, tak jsem si pár natrhala a snědla. Pod horou, mezi smrčky, jsem našla první letní hříby a lišky — ty budou na smaženici s vejci, těšila jsem se na pochoutku a dala jsem je do tašky.

Vyplašila jsem tam divokého zajíce, který bleskově utekl do lesa. Z lesa se ozývala kukačka a já jsem počítala, za kolik budu dospělá. Z dálky jsem viděla, jak se pase jelen s laněmi. A z velkého smrku mi veverka shodila lískový oříšek. Nad hlavou mi kroužil velký jestřáb a pískal — asi dole zahlédl nějakou myš.

Bylo horko a měla jsem žízeň, tak jsem zašla ke studánce pod starou jedlí, nabrala si do dlaní čisté, studené vody a napila se. Snědla jsem vařené vejce, které mi maminka dala, a kousek domácího, voňavého chleba.

Zatímco se naše kráva pásala, natrhala jsem voňavé luční kvítí a upletla jsem si věneček, který jsem pak položila ke kříži pod horou. Z dálky se ozýval zvon z kapličky na druhém kopci — bylo právě poledne. Lidé přestali pracovat, poklekli a modlili se Anděl Páně, jak bylo odedávna zvykem. Tak jsem i já poklekla do voňavého mechu a tiše se pomodlila, jak mě to učila babička.

Ještě jsem neuměla číst ani psát, protože děti tehdy chodily do školy jen v zimě — měsíc, dva — v létě musely pracovat na poli a pást dobytek.

Bylo už poledne a Malena byla napašená, tak jsem ji pomalu hnala po horské stezce domů. Šla poslušně za mnou — cestu dobře znala.

A tu se přede mnou zničehonic objevila shrbená stařenka v černém šátku. Neznala jsem ji a nikdy předtím ji neviděla. Bylo mi divné, kde se tam vzala, protože všechny staré lidi v okolí jsem znala. Měla takový zvláštní šátek, jaký už se nenosil.

Pozdravila jsem ji slušně: „Pochválen buď Pán Ježíš.“

„Na věky věků, amen,“ odpověděla a dala se se mnou do řeči.

„Už máš napašeno?“

„Mám, už jdu s Malenou domů.“

„Ty jsi Mariška,“ řekla. Velmi mě překvapilo, že ví, jak se jmenuju.

„Ano, jsem,“ odpověděla jsem.

„Jsi dobré a pracovité děvčátko,“ řekla. „Víš co, dám ti na památku jeden peníz, protože už odcházím a nikdy se sem nevrátím.“

Trochu jsem se bála, ale vtiskla mi do ruky malý, pozlacený, starý peníz. „Nech si ho na památku,“ řekla.

Odvážila jsem se zeptat: „Babičko, kdo jste, když vás neznám?“

Stařenka se pousmála a tajemně řekla: „Jsem tvoje prababička.“

„Prababička?“ zopakovala jsem udiveně. „Ale já žádnou prababičku nemám!“

„Nemáš — ale měla jsi,“ odpověděla záhadně.

A pak se vydala po stezce nahoru do lesa.

„S Pánem Bohem!“ zavolala jsem za ní a šla domů. Když jsem se ohlédla, po stařence už nebylo ani stopy — úplně zmizela.

Doma jsem zahrnala Malenu do chlěva, maminka už vařila brambory s kyselým mlékem, tak jsem si sedla, jedla a všechno jí vyprávěla. Položila jsem na stůl ten starý peníz.

Maminka na mě hleděla nevěřícně. „Mariško, to sis vymyslela — tu babku i ten peníz sis někde našla.“

„Ne, ne,“ bránila jsem se a popsala jí tu podivnou stařenku — že prý je moje prababička.

Maminka zavolala babičku a ta se mě vyptávala, protože by to musela být její vlastní matka. „To není možné,“ řekla, „tvoje prababička zemřela, když ses narodila — už v roce 1890.“

Ale já jsem přísahala, že jsem to opravdu zažila.

Tu babička vydechla překvapením a zlomila ruce: „Pane Bože! Vždyť dnes má výročí úmrtí! My jsme na to v těch pracích zapoměly — ani mši jsme za ni nedaly, ani jsme se nemodlily, ani jsme nešly na hřbitov zapálit svíčku!“

Maminka si sedla, bylo jí zle: „Tak ona se nám takto připomněla... a my jsme zapomněly.“

„A pak že mrtví nevědí, co se tu děje,“ řekla vážně babička. „Ale vědí — všechno vědí, co se na tomto světě děje. Jen sem už nemohou vstoupit. Jen takto, divotvorně.“

A skutečně — prababička zemřela přesně v ten den, kdy se mi zjevila, jen o deset let dříve.

Tak se maminka s babičkou oblékly, vzaly svíčky a květiny a šly na hřbitov na její hrob. Pak na faru, aby dala sloužit mši za její duši. Večer jsme se při blikajícím světle lampy a zapálené svíčky modlily růženec a modlitby za zemřelé.

Ta mince byla z roku 1872 — deset krejcarů z dob císaře Františka Josefa.

„Dědila jsem ji,“ řekla babička, „a opatruju ji. A protože mi nosíte jídlo a staráte se o mě, dám vám ji na památku. Už jsem stará a brzy se vydám nahoru...“

Tak nám zůstala zvláštní vzpomínka.

Maminka tu minci opatrně uložila do skříně, do malé zlaté tabatěrky. Občas mi ji ukázala. Ale později, když jsme malovali a všechno překládali — a i sousedky chodily pomáhat — malá tabatěrka se ztratila. I s tou zvláštní mincí.

Ale ten příběh si pamatuju dodnes... dnes by ta mince měla velkou hodnotu.

Ta babička pak zemřela, její chaloupka zpusťla — a nakonec ji někdo zapálil, téměř celá shořela...

(z došlé pošty)

Cena mše svaté

Toto je pravdivý příběh, který se týká sestry M. Veroniky Murphy, vyprávěný starší jeptiškou, která jej slyšela z úst zesnulého ctihodného otce Stanislava SS.CC.

V malém městečku v Lucembursku byl kapitán lesní strážce v hlubokém rozhovoru s řezníkem, když do obchodu vešla starší žena. Řezník přerušil rozhovor, aby se staré ženy zeptal, co si přeje. Přišla prosit o trochu masa, ale neměla žádné peníze. Kapitána pobavil rozhovor, který se odehrál mezi chudou ženou a řezníkem:

„Jen trochu masa, ale kolik mi za to dáte?“ zeptal se řezník.

„Lituji,“ odpověděla žena, „nemám žádné peníze, ale odslužím za vás mši.“

Řezník i kapitán byli vůči náboženství velmi lhostejní, a tak se hned začali staré ženě posmívat.

„Dobrá tedy,“ řekl řezník, „běžte a odslužte za mě mši a až se vrátíte, dám vám tolik masa, kolik bude mše stát.“

Žena odešla a vrátila se o hodinu později. Přistoupila k pultu a řezník, když ji uviděl, řekl: „Tak dobře, teď uvidíme.“

Vzal kousek papíru a napsal na něj: „Odsloužila jsem za vás mši.“ Poté položil papírek na váhu a na druhou miskou dal malou kost – ale nic se nestalo. Pak místo kosti položil kousek masa – papír byl stále těžší.

Kapitán, který se rozhodl zůstat v obchodě, aby viděl, jak malé drama skončí, se podíval na řezníka. Oba muži se začali stydět za své posměšky. Řezník položil na váhu velký kus masa, ale papír si stále držel převahu. Rozmrzelý řezník zkontroloval váhu, ale zjistil, že je v pořádku. Dal na váhu obrovský kus masa – přesto strana s papírem převážila.

Sejmul obě položky, znovu prohlédl mechanismus váhy a zvažil několik jiných věcí – váha fungovala naprosto přesně.

Rozmrzelý řezník nakonec řekl ženě laskavým tónem: „Co chcete, dobrá ženo, mám vám dát celé jehněčí kýty?“ Položil kýtu na váhu, ale papír byl opět těžší. Přidal ještě větší kus masa, ale výsledek zůstal stejný.

To řezníka natolik dojalo, že se obrátil k víře a slíbil, že bude ženě dávat denní přiděl masa. Svůj slib splnil a obchod mu začal prosperovat víc než kdy dřív.

Kapitán odešel z obchodu jako změněný člověk a stal se horlivým účastníkem každodenní mše. Jeho děti byly vychovány, aby šly jeho příkladem. Jak rostla láska k Bohu, v domově přibývalo pokoje a štěstí. Dva jeho synové se stali kněžími – jeden jezuitou a druhý otcem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Později, když se jeho synové stali kněžími, jim kapitán radil, aby každý den mši sloužili důstojně a nikdy ji nevynechali vlastní vinou.

Otec Stanislav zakončil slovy:

„Já jsem ten řeholník Nejsvětějšího Srdce, a kapitán byl můj otec.“

(podle internetu)

Byl jednou jeden král,

který měl čtyři manželky.

Nejvíce miloval svou čtvrtou ženu. Oblékal ji do drahých šatů a staral se o ni, jak nejlépe uměl. Vždy dostávala to nejlepší.

Také svou třetí ženu měl velmi rád a často se jí chlubil před ostatními králi, i když se bál, že ho jednou opustí a dá přednost někomu jinému.

Měl rád i svou druhou ženu. Té se mohl se vším svěřit, protože k němu byla vždy milá, pozorná a trpělivá. Pokaždé, když měl problémy, svěřil se jí a ona mu byla oporou v těžkých chvílích.

První králova žena byla věrná partnerka a významně přispěla k rozmnožení králova bohatství. Král ji však příliš rád neměl, málokdy si jí všiml, ačkoli mu prokazovala vroucí a oddanou lásku.

Jednoho dne král onemocněl. Byla to nevléčitelná nemoc.

Král pochopil, že na zemi mu nezbyvá mnoho času. Přemýšlel o svém životě a protože nechtěl být na druhém břehu sám, rozhodl se, že si vezme své ženy s sebou. „Mám čtyři ženy,“ uvažoval, „až zemřu, určitě nebudu sám.“ Ale potřeboval, aby s jeho plánem souhlasily.

Zavolal svou čtvrtou ženu a řekl jí: „Tebe jsem miloval nejvíc ze všech. Oblékal jsem tě do nejkrásnějších šatů a staral se o tebe celý život. Ted' odcházím. Chceš jít se mnou?“

Žena odsekla: „Nikdy! Co tě to napadlo?“ Otočila se k němu zády a bez rozloučení odešla.

Její odpověď se jako ostrý nůž zabodla do králova srdce. Ale ještě měl naději.

Pozval svou třetí ženu a řekl jí: „Miloval jsem tě celý život. Ted' umírám, půjdeš se mnou?“

Ale i ona ho odbyla: „Nechci! Život je příliš krásný. Až zemřeš, znovu se vdám.“

Královo srdce se zachvělo, ale stále nebylo vše ztraceno. Měl přece ještě druhou ženu, která byla vždy při něm, když potřeboval pomoc a útěchu.

Řekl jí: „Když jsem potřeboval pomoc, vždycky jsem se obrátil na tebe a ty jsi v těžkých chvílích stála při mně. Teď umírám, půjdeš alespoň ty se mnou?“

Ani ona ale nesplnila jeho přání. „Lituji,“ řekla, „ale tentokrát ti nemohu pomoci. Jediné, co pro tebe mohu udělat, je to, že tě pohřbím.“

Král zbledl bolestí, kterou v něm vyvolalo zklamání.

Ale než naposledy vydechl, zaslechl hlas:

„Já tě budu následovat všude, kamkoli půjdeš.“

Král s posledních sil pozvedl hlavu a stěží poznal svou první ženu. Byla velmi hubená, v roztrhaných hadrech, protože se o ni nikdy nestaral. Král s lítostí a pláčem řekl: „Měl jsem se o tebe více starat a chránit tě, protože jedině ty jsi mi dala šanci.“

Každý z nás má ve svém životě čtyři manželky:

Čtvrtá žena je naše tělo, které nás opustí, jakmile zemřeme, i když jsme o něj tolik pečovali a zdobili ho.

Třetí žena je vše, co vlastníme – naše postavení i majetek. Když zemřeme, vše připadne jiným.

Druhá žena je naše rodina a naši přátelé. Ať jsou s námi jakkoli dlouho, mohou pro nás udělat jen to, že nás doprovodí k hrobu.

První žena je naše duše, která bývá často zanedbávána kvůli posedlosti bohatstvím, výhodami a slávou tohoto světa. Jedině duše nám bude dělat

společnost, kamkoli půjdeme. Od toho, jak o ni pečujeme, záleží, zda to bude odchod k radosti – nebo do věčného zatracení.

(podle internetu)

Máme příklady, jak se přiblížit ke svatosti

Svatost by neměla být vzdálena ani člověku 21. století. Není rezervována jen pro vybrané, ale usilovat o ni bychom se měli všichni. Každého z nás si Pán totiž vyvolil, abychom byli před jeho tváří svatí a neposkvrnění lásce (srov. Ef 1, 4).

Na jedné soutěži zahrádkářů a ovocnářů zvítězil ovocnář z Čile. Představil se stromem, který přinášel patero druhů ovoce: třešni, mandarinku, meruňku, nektarinku a švestku. Tedy z jednoho kmene vyrostlo pět druhů ovoce. Samozřejmě, že tento unikát vzbudil pozornost a zmiňovaný ovocnář nakonec v soutěži i zvítězil.

Svatost vyrůstá z jednoho kmene

Když se zamyslíme nad podstatou svatosti, když myslíme na svaté a na ovoce jejich života, uvědomíme si, že to všechno vyrostlo z jediného kmene, kterým je Ježíš Kristus. Když si necháme třeba nakrátko a narychlo promítnout profil tolika světců, o kterých víme, že jsou v nebi, a jistě je jich mnohem víc – vždyť nevíme o těch, kteří nejsou zapsáni v martyrologiu, a přece v nebi jsou, uvědomíme si, že každý byl jedinečný. Bůh každého z nich zaštipil do jediného kmene, kterým je Kristus, ale zároveň dal každému a má pro každého člověka originální dary. On netvoří kopie, jak to prohlásil novodobý svatý mladík Carlo Acutis: „Všichni se rodí jako originál.“ Na každém člověku závisí, jak bude nakládat s originalitou, jedinečností, kterou dostal od svého Stvořitele. Kolik

lidi svou jedinečnost nedocení, životem se vezou... a pak o nich platí pokračování Carlova výroku: „Ale mnozí umírají jako fotokopie.“

O blahoslavených a svatých „obyvatelích“ nebe platí: Narodili se jako Boží originály, ve svém životě poznali Boha a jeho plán s jejich životem a ve spolupráci s Boží milostí, zaštípeni do kmene, kterým je Ježíš Kristus, přinesli originální ovoce svého života. Žili spokojeni s „výbavou“, kterou od Boha dostali, nepokukovali závistivě po darech jiných lidí a po ovoci jejich života, ale přinášeli ovoce v pravý čas (srov. Ž 1,3). Jedinečné ovoce, které měli přinést právě oni – každý z nich. Zdají se nám vzdálení, daleko v nebi, oslaveni, již bezstarostní; v nebi kde „Bůh setře z oči každou slzu a už nebude smrti ani žalu; ani nářku, ani bolesti více nebude“ (Zjv 21, 4)? Nejsou nám vzdálení. Připomeňme si pravdy naší víry o Církvi: „Věříme ve společenství všech věřících v Krista, těch, kteří putují po této zemi, i zesnulých, kteří procházejí vlastním očistěním, i blažených v nebi. Ti všichni tvoří jedinou církev. A věříme, že v tomto společenství je nám nápomocná milosrdná láska Boha a jeho svatých, kteří stále ochotně slyší naše modlitby.“ (KKC 962).

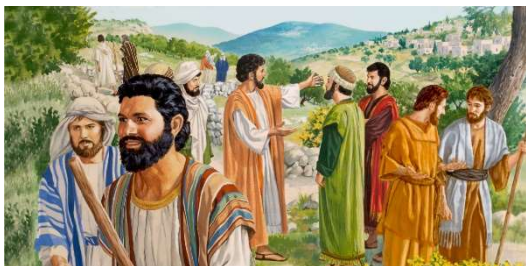
Jsou nám blízcí

Svatí jsou nám blízcí, neboť i oni prožili život na zemi; ví, co to je žít na zemi! Mohou, chtějí být a jsou pro nás povzbuzením a důkazem, že dosáhnout nebe je možné, a svítí nám svým příkladem, jak na to. Životopisy svatých jsou „tlustou knihou“, kterou se vyplatí často brát do rukou, neboť jsou to zkušenosti života normálních lidí – takových, jací jsme my, ale zároveň těch, kteří dosáhli největšího úspěchu života nebe. Z velkého počtu světců můžeme krátce zmínit alespoň některé.

Největší svatou, Královnou všech svatých je Panna Maria, o které věřím, že víme dost. Sv. Josef, je nepochybně jedním z největších světců, ačkoli byl v minulosti značně zapomenut, ale zvláště v poslední době jsme měli a máme možnost načerpat o něm mnoho poznání, které v nás může zanechat trvalou stopu. Z prvotních dob Církve zmíním svaté apoštoly. Proč právě je? Protože je si Ježíš vyvolil za sloupy Církve, kterou pekelné brány nepřemohou (srov. Mt 16,18). A postaral se o to, aby moc, kterou dal jim, byla předávána z pokolení na pokolení skrze biskupy, nástupce apoštolů.

Čím se vyznačovali muži, které si vyvolil Pán a kterým v čele s Petrem svěřil Církev? Podívejme se na apoštola Petra. Víme velmi dobře, že tento apoštol procházel různými etapami života a že byly chvíle, kdy byt ochoten tasit meč a bránit Ježíše Krista svou silou a obětí vlastního života. Ale přijde moment a on třikrát zapře Krista. Přijde moment, kdy je plný nadšení, vyskočí z loďky a běhá po vodě, ale za chvíli je plný pochybnosti a už se také potápí. Měli bychom říci, že apoštol Petr je postavou, která je příliš labilní? Která není schopná a spolehlivá? Lidsky řečeno – ano. A kdyby dělal konkurz do některé z dnešních firem, je vysoce pravděpodobné, že by neobstál a už vůbec by jej nedali na vedoucí místo. Vždyť takového labilního člověka nepotřebujeme. A co udělal Ježíš? Právě na tomto člověku postavil Církev. „Ty jsi Petr a na této skále postavím svou Církev a pekelné brány ji nepřemohou“ (Mt 16, 18). Tedy v té chvíli Ježíš jasně mluví, ukazujíc na Petra: „Tebe si použiji.“ Tebe, tak labilního, nestálého, tak nespolehlivého. Tebe si použiji. Ale ne proto, aby se ukázalo, jak jsi ty soběstačný, ale aby se ukázala Boží moc. Aby se projevilo, že Bůh i na takových vratkých nohách dokáže budovat své království.

A ostatní apoštolové? Byli bezvadní? Evangelia nemlčí ani o chybách apoštolů. Vybrala by si je prosperující firma i s jejich chybami a v takovém složení do vedení? I oni byli slabí, ale měli lásku ke svému Mistrovi; a když se dali do jeho služby. Šířili evangelium tak, že Bůh dal víru novým národům a mnozí z těch, kdo uvěřili, byli ochotni pro věrnost Kristu mřít mučednickou smrtí. Jak cituje Katechismus Katolické církve: „Krev mučedníků je semenem křesťanů“ (KKC 852).

Čteme a hledíme odpovědi

Musíme se opravdu sklonit před hloubkou důvěry, kterou Ježíš projevuje vůči člověku. Vůči slabému, křehkému, nespolehlivému, nestabilnímu člověku. Ať bychom si vzali životopis kteréhokoli svatého kromě Panny Marie, v životě ani jednoho z nich nenajdeme trvalý stav bez hříchu, nenajdeme v nich lidi bez chyb, bojů, bez problémů. Ani jeden nebyl bez kříže v různé podobě. V tom jsou nám blízcí a zároveň svědci o tom, že vše lze překonat, zvládnout pomocí Boží milosti.

Když se podíváme na sv. Augustina, před obrácením opravdu hříšníka – sám popsal svůj život –, vidíme, že chodil všelijakými bludnými cestami, ale byla v něm touha po pravdě – tuto hodnotu hledal. A Pravda – Ježíš se mu dal najít, lépe řečeno, on si našel jeho – Augustina. Když se v Augustinovi odehrávaly boje a zabýval se otázkou, jak má žít, kterou cestou kráčet, zaslechl dětský hlas: „Vezmi a čti.“ Poohlédl se, ale v zahradě, kde se nacházel, neviděl žádné dítě. Vzal knihu Písma svatého, otevřel List Římanům a tam četl slova, která by se dala shrnout takto: „Zanechte svůj život v nečistotě, opilství, smilství, oblečte se v Ježíše Krista a žijte počestně.“ Augustina tato slova velmi oslovila a dá se říci, že tehdy nabral potřebnou sílu jít již tímto novým směrem, a byla to síla Božího slova, která ho nasměrovala, aby už takto kráčel dál. Máme v něm příklad, vzor? Čteme Písmo svaté, Katechismus Katolické církve? Známe svou víru, abychom ji mohli i uplatňovat v praktickém životě? Co čtou naše děti, mládež? Čím se člověk sytí, tím se postupně stává. Sytíme se nejen pokrmem, ale i myšlenkami a názory. Je třeba si dobře vybírat zdroje, ze kterých se „sytíme“, co nás „vyživuje“ a pomalu, ale jistě i formuje.

Máme pestrý výběr

Vzpomeňme na povzbuzení alespoň některých světců našich dob. Třeba říci, že od dětí přes mladé, manžely, zasvěcené, kněze, biskupy, papeže, nemocné, zdravé, učené, prosté... všichni si najdou ve společenství svatých světce, který měl v něčem podobný život jako každý z nás. Když dokázali překonat náročnou cestu životem oni a přijít do nebe, proč ne i já, každý z nás?

V první řadě by nám měli být velmi blízcí naši křestní a biřmovací patroni, ale pokud zmíníme alespoň některé další svaté – spíše z dnešní doby – a začneme od dětí, máme před očima například fatimské děti – Františka a Hyacintu, pak Marii Gorettiovou, Dominika Savia, Pietra Frassatiho, svatých Ludvíka a Zélie Martinovy – rodiče svaté Terezie z Lisieux; další svaté – Giuseppe Moscatiho (lékaře), Editu Steinovou, Pátera Pia, Matku Terezu, Jana Pavla II.; určitě by nám měli být velmi blízcí blahoslavení a svatí, kteří vyšli z našeho národa nebo na našem území působili: blahoslavení - Zdenka Schelingová, Anna Kolesárová, Titus Zeman, Metoděj Dominik Trčka, Sára Salkaháziová; biskupové - Vasil Hopko, Pavel Peter Gojdič; svatí košičtí mučedníci. Nesmíme zapomenout na

naše kořeny, na ty, které nám poslal Bůh, aby nám přinesli víru – na svaté Cyrila a Metoděje a jejich svaté následovníky již z řad Slovanů.

Máme velké možnosti dostávat se k informacím zvláště přes internet. Vyhledávejme si životy svatých, povzbuzujme se jejich příkladem. Dozvíme se, že ačkoli každý z nich byl originál, jedno měli společné – byli zaštipeni do Ježíše Krista.

Strom, který vyhrál na soutěži ovocnářů, neboť přinášel pět druhů ovoce, je opravdu jen slabým obrazem oproti „kmenu“, který přináší tolik různorodého „ovoce“ v životě Církve, ale i pro celý svět, obohacuje nás a zkrášluje celé nebe, i tuto zemi.

Máme příklady svatých, máme se o co opřít, ale také koho prosit o pomoc. Svatí jsou svatými hlavně proto, že prožívali ve svém životě lásku, kterou čerpali od Krista a která jim dávala sílu pro celý život. A láska není egoistická. Proto oni ani v nebi „nezahálejí“, – ale myslí na své bratry a sestry putující na zemi, aby jim pomáhali. Využívejme jejich přímluvu u Pána, jejich pomoc.

Ale i my ať jsme příkladem pro druhé. Ať jsme příkladem následovníků Ježíše Krista na cestě do nebe.

(podle KN)

Můžeme se modlit ke svatým?

Když vstupujeme do chrámu, nemůžeme si nevšimnout, že kromě obrazů Ježíše jsou v něm i podobizny svatých. Když je to chrám byzantského obřadu, nechybí ani ikonostas, na kterém jsou ikony svatých ze Starého i Nového zákona, jako například andělé, proroci, apoštolové, evangelisté a jáhni. Jsou tam i světci, kteří jsou patrony eparchií, například svatý Mikuláš nebo svatý Jan Křtitel, případně patroni konkrétní farnosti jako svatý Demeter či svatá Paraskeva. Nechybí však ani ikony či fresky našich místních mučedníků, vladyků Pavla Petra Gojdiče a Vasilu Hopka či protoigumena redemptoristů Dominika Metoděje Trčky. Samozřejmě čestné místo mají ikony Přesvaté Bohorodičky. Nezastihují však tyto četné ikony a fresky samotného Ježíše?

Svatost pochází od Boha. „Bud'te svatí, neboť já, Pán, váš Bůh, jsem svatý!“ (Lv 19,3). Svůj lid, tedy každého, kdo se ve křtu stal jeho dítětem, neustále zve

ke svatosti. Teoreticky lidé vědí o tomto pozvání, ale je důležité žít to i prakticky. Svatými nás totiž činí skutečnost, že otevíráme svůj život Bohu. On vstupuje a naplňuje lidský život svou svatostí. Světci nejsou dokonalí a nejsou ani bohy. Nejsou protivníky Boha, ani jeho konkurencí, ale právě naopak, ukazují na Boha jako nejvyšší dobro. To Bůh je povolal k životu, stvořil je jako každého jiného člověka. Přesvědčili se, že na svatosti Boha můžeme mít účast, ale svatost se nedá někomu darovat, ani se jí nemůžeme „nakazit“.

Světci měli účast na svatosti Boha nejen za života na zemi, ale stále ji mají, neboť žijí v Boží blízkosti ve věčnosti. Když prokazujeme úctu svatým, nic neubíráme z úcty a svatosti Boha. Zjednodušeně řečeno, když před číšníkem pochválíme dobré jídlo v restauraci, chválíme tím zároveň i kuchaře, který jídlo navařil, zatímco číšník ho pouze přinesl. Ve svatých tedy chválíme samotného Boha, jeho velikost a dokonalost v tom, že stvořil takové výjimečné lidi.

Svatí tedy pro nás nejsou překážkou na cestě ke sjednocení se s Bohem, ale právě naopak. Ukazují nám cestu k Ježíši, poukazují na lásku Nebeského Otce, zvou k modlitbě o dary Ducha Svatého. Ve svatých vidíme Boha, který, ze své podstaty duchovní a neviditelný, je takto přítomen a viditelný v člověku. Můžeme v nich potkat Boha. Ten člověk nám to sám o sobě nemůže dát, ale Bůh v něm přítomný nás zve a zároveň pozvedá na vyšší stupeň dokonalosti. Dává nám chuť rozvíjet se a vystupovat stále výš.

Písmo svaté nás učí, že jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi je Ježíš. "Neboť jeden je Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi – člověk Kristus Ježíš, který vydal sebe sama jako výkupné za všechny, jako svědectví v pravém čase." (1 Tim 2,5). Skrze Ježíše máme přístup k Nebeskému Otci. A co víc, jako Boží děti se na něj můžeme dokonce obracet i přímo. „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!" (1 Jan 3,1).

Ale pravdou je, že i svatí se za nás přimlouvají u Boha. On totiž svěřil lidem účast na jeho díle spásy, na kterém se mohou dobrovolně podí-

let. Bůh ke své existenci nepotřebuje člověka, a přece touží po tom, aby se s ním dělil i s tím nejdůležitějším. Člověk je k této spolupráci pozván, když žije na zemi, ale i když přejde do věčnosti. Proto svatí, ač už nežijí na zemi, přece mají nadále účast na Božím díle spásy. Spolu jsme Církví putující, trpící i oslavenou. Jejich úkol je přivádět nás k Bohu.

Katechismus Katolické církve nás v této věci učí:

„Svědkové, kteří nás předešli do království, zvláště ti, které církev uznává jako „svaté“, se podílejí na živé tradici modlitby příkladem svého života, předáváním svých spisů a svou dnešní modlitbou. Patří na Boha, chválí ho a nepřestávají se ujímat těch, které zanechali na zemi. Tím, že vstoupil do „radosti“ svého Pána, byli ustanoveni „nad mnohým“. Jejich přímluva je nejvyšší službou, jakou prokazují Božímu plánu. Můžeme a máme je prosit, aby se přimlouvali za nás i za celý svět.“ (KKC 2683).

Ano, mohu přímo říci Bohu: „Bože, trpím, mám bolesti, prosím Tě, smiluj se nade mnou a uzdrav mě!“ Ale mohu se také modlit: „Blahoslavený mučedníku Dominiku Metoději Trčko. Ty jsi snášel v životě mnoho těžkostí a bolestí. Víš, co znamená bolest. Prosím Tě, přimluv se za mě u Boha, aby mi ulevil v mých trápeních a – pokud je to jeho vůle – aby mě osvobodil od mého utrpení a neštěstí. Už předem Ti děkuji za Tvou pomoc a přímluvu.“

Který z těchto způsobů modlitby je správný? Odpověď je jednoduchá: správné jsou oba způsoby.

Co je důležité, ba přímo rozhodující, je můj aktuální stav, mé vnitřní rozpoložení. Někdy jsem v situaci, kdy už nemám čas ani sílu prosit o přímluvu světce. Shromáždím proto poslední zbytky sil a volám o pomoc přímo k Bohu. Jindy zase cítím, že potřebuji pomoc, možná konkrétní příklad, jak s vírou a důvěrou volat k Bohu, a tak se obracím o pomoc k některému světci.

Protože svatý člověk dovolil Bohu vstoupit do svého života a naplnit ho svou svatostí, je vnitřně proměněn. Nedomlím se ke světci, protože on mi sám ze sebe nemůže nic dát. Není ani prostředníkem, který by mě přivedl blíže k Bohu. Modlím se spolu s ním – modlíme se jako přátelé. Pokud ho zvu, aby se spolu se mnou modlil na můj úmysl, on mě usměřňuje, abych i já otevřel svůj život Bohu. Modlí se spolu se mnou – a už ne jeden, ale dva životy jsou otevřeny pro Boha, naplněny Božími milostmi, Boží svatostí. To je cesta, jak si nejen něco vyprosit, ale zároveň nechat Boha proměnit svůj život.

Když máme problém, že jsme něco ztratili, obvykle prosíme o pomoc svatého Antonína. Když máme problém v rodičovství, s početím či donošením dítěte, mocným přímluvcem v této oblasti je řeholní bratr redemptorista – svatý Gerard. Tato mentalita má možná své kořeny v dobách pohanství, kdy každá oblast života měla svého božstva, k němuž se lidé utíkali. Křesťané však ve světcích nevidí bohy. Takové patronáty svatých pro jednotlivé oblasti života vycházejí z jejich ctnostného života – v čem se osvědčili za života i po smrti, co pro ně bylo charakteristické, v čem vynikali. Bůh využívá tuto zkušenost nebo charizma, někdy i slabost, aby na jejich základě pomáhal jiným lidem, kteří mají podobné těžkosti. Křesťané právě proto prosí o jejich přímluvu, protože jsou přesvědčeni, že tito svatí sami mají takovou zkušenost a umí se vcítit do toho, co prožíváme. Velmi důležitá je také osobní zkušenost – že jsem se modlil ke konkrétnímu světci a on se za mě v dané věci přímluvil u Boha tak, že jsem byl vyslyšen.

Úcta ke svatým není jen doménou katolíků, ale všech křesťanů. Nacházíme ji už v prvotních církvích různých tradic a liturgických obřadů – jak na křesťanském Východě, tak na Západě. Nemodlíme se ke světcům, protože oni nejsou cílem naší modlitby. Modlíme se k Bohu – a svatí nám v tom pomáhají.

(podle Misionár)

O tom dni a hodině neví nikdo, bát se však nemusíme

Lidé se nezdálo zabývají tématem, co nastane, když skončí existence naší země, jaké vyhlídky má lidstvo a kdy to vlastně může přijít. Pán Ježíš nás však upozorňuje, že podstatnější je osobní připravenost na druhý příchod Božího Syna.

My křesťané očekáváme druhý příchod Pána Ježíše na tento svět. Příchod tak odlišný od toho prvního, když se před více než dvěma tisíci lety narodil

v Betlémě v chlévě. Tehdy Syn člověka přišel jako malé Dítě, oblečený do křehké lidské přirozenosti. A důvod, proč tak přišel? Abychom se ho nemuseli bát, objevili Boží lásku a mohli se opět vrátit k nebeskému Otci a zamilovat si ho více než cokoli jiného Při paruzii, druhém příchodu, však přijde oslavený, jako Pán všeho a všech, s mocí, která se té lidské nikdy nevyrovná.

Bděme

Mluví o tom všechny biblické texty plné symbolů a obrazů, které nám mohou a často i nahání jakousi hrůzu. Chce Ježíš, abychom se báli jeho příchodu na konci času? A čeho bychom se vlastně měli bát, pokud vůbec?

Společným jmenovatelem všech biblických textů je bdění. Ježíšův učedník má umět čekat na Pána. S trpělivostí. A to i přes všechna souzení a třeba i pronásledování. Žádný z biblických textů mluvících o Kristově druhém příchodu nám neřekne, kdy Pán přijde. Ba dokonce můžeme říci, že mnohé nás učí, že se o to ani nemáme snažit. Pátrat po přesném dni konce světa nám není dáno. I proto Pán Ježíš řekne, že o tom ví jen Otec. Není to však žádná hra na schovávanou, nebo snaha o jakési kruté překvapení, kde ti, kteří nečekali, skončí špatně a Bůh se z toho bude radovat. Ježíš přece učil, že Bůh Otec je dobrý.

Jakákoli naše představa o Bohu musí podstoupit srovnání s Ježíšovými slovy o Otci. A nikde v Novém zákoně nenajdeme, že by Otec strašil Pána Ježíše, nebo ho chtěl vylekat či nemile překvapit. I v těch nejtěžších okamžicích Ježíš věděl, že Otec ho nenechá v problémech a že mu pomůže. Čtenář by mohl namítat, že přece jen existuje jedna pasáž, kde se dočteme, že ho Bůh opustil. Víme však, že slova „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“ (Ž 21, 2) jsou pouze začátkem žalmu, ve kterém nakonec modlíci vše vloží do rukou Všemohoucího, který ho určitě z problémů zachrání. A to se díky vzkříšení na Ježíši uskutečnilo. Kromě toho si v evangeliu 33. neděle v mezidobí můžeme všimnout, že Pán přijde po „onom souzení“. Co to pro nás znamená? Kristův učedník si má být jist, že navzdory všem trápením ho Bůh nikdy neopustí. Jen musí vytrvat a nepoddat se pesimismu a nevěře. Přece – kde je Pán, tam je život.

Kristův učedník se nemá čeho bát

My lidé umíme stále z přírody vytušit, jestli bude pršet nebo či bude pěkné počasí. Staré lidové pranostiky sice v posledních letech díky globálnímu oteplování někdy nefungují, ale přece jen jsou důkazem, že člověk umí předvídat či vytušit, co někdy přijde. Pán Ježíš v tomto duchu mluví o fíkovníku. Používá snad ještě jedno-dušší a jistější paralelu. Fíkovník byl spolu s olivovníkem nejrozšířenějším stromem v Izraeli. A když rozkvetl, bylo jasné, že přijde léto a úroda. K tomu snad ani není třeba velkého zkoumání a je to spíše otázka jistoty. Jinými slovy projdu-li nějakým soužením s vírou v Kristův příchod, přinese to velké ovoce, a to je jisté. Nebude to zbytečné utrpení. A ovoce je rozhodně něco dobrého. Stejně tak i Kristův příchod pro ty, kteří jsou jeho učedníky, neboť právě takoví ho velmi dobře znají.

Jaké je tvé soužení či trápení, milý čtenáři? Co tě momentálně sžírá či děsí? Čím právě teď procházíš? Když si tento text četl čtenář prvního století, k němuž se dostalo toto evangelium, nejprve si asi vzpomněl na válku s Římany, při které se do chrámu dostali nevěřící a téměř vše srovnali se zemí. A vzpomněl si na pronásledování, kterému museli čelit, když je nakonec Římané vyhnali do celého světa a museli pro víru opustit své domovy. A když se jim do rukou dostala slova, že po „onom soužení“ se setkají s Pánem Ježíšem, nebyla to pro ně určitě špatná zpráva. Vždyť věděli, co pro ně Kristus udělal. Slavný Kristův příchod sice tehdy ještě nepřišel a i my jsme stále v očekávání. Ale jak píše papež Benedikt XVI. ve své knize *Eschatologie*, pro nás křesťany není důležité znát den paruzie. Vždyť i kdybychom na vlastní oči neviděli přicházet Krista na oblacích na konci časů, jednoho dne stejně zemřeme a setkáme se s Kristem, a měli bychom na toto setkání být připraveni.

V textu evangelia čteme, že Pán shromáždí své vyvolené ze všech čtyř světových stran. Kdo jsou ti vyvolení? Ti, kdo ho znali a kteří tedy patří do vyvoleného Božího lidu. I my křesťané tam díky křtu patříme, neboť jsme byli naroubováni na kmen izraelského národa. Tento fakt nás samozřejmě vede k akci, k misijní činnosti či evangelizaci, aby lidé poznali Krista. Neboť když ho

známe, pak se nemusíme bát. Když se má vrátit po dlouhé době milovaný člověk, nám dobře známý, máme přece důvod k radosti.

Boží iniciativa

A co peklo a zatracení? Nebyl autor tohoto článku dosud příliš velký optimista? Benedikt XVI. se zmiňuje o tom, čemu Církev po staletí věří – že peklo skutečně existuje. Ale co je peklo? Je to stav totální samoty, opuštěnosti od Boha a od lidí. Není to život, ale jakési živoření v temnotě. Šeol, jak věřili židé, tedy země stínů. A určitě by se našlo mnoho jiných pojmenování, které by vystihly stav bez Boha. Tehdy ještě biskup Joseph Ratzinger píše, že naše lidské pojmenování nebe, peklo, očistec můžeme klidně nahradit i jinými slovy, ale podstata je stejná.

Pokud jde o peklo, je to stav duše, která nemá Boha a nechce Boha. Je Bůh tím, který posílá do pekla? Rozhodně ne. Vždyť jak píše Timoteus ve svém prvním dopise na začátku druhé kapitoly, Bůh chce spasit všechny lidi v jakémkoli postavení a za spasení lidí se mají modlit všichni křesťané (srov. 1 Tim 2,3-5). Pro spásu, tedy život člověka, Bůh Otec udělal všechno. Apoštol Pavel píše, že na naší straně je dobrý Bůh, a když je on s námi, nemáme se čeho bát. Vždyť pro naši spásu nám dal dokonce to nejvzácnější, co má, svého Syna a s ním i všechno ostatní (srov. Řím 8,31-32). V Kristu za tebe dal úplně všechno, co má. Tak jsi vzácný, tak jsi vzácná. Tak moc jsme vzácní. „On nás vytrhl z moci temnoty a přenesl do království svého milovaného Syna, ve kterém máme vykoupení, odpuštění hříchů“ (Kol 1,13-14).

Tato Boží iniciativa za spásu člověka však něco stála. Život Ježíše Krista. Milý čtenáři, tvůj život má nevypočitatelnou hodnotu. Tvůj život stojí tolik, kolik život Božího Syna, a to žádný člověk nevypočítá, podobně jako mravenec nevypočítá hodnotu člověka, který ho přesahuje. Na kříži v Ježíši vidíme Boha Otce, který si nechá přibít i ruce a nohy, aby nám ukázal svou bezpodmínečnou lásku. Miluje nás i tehdy, když ho přibíjíme na kříž. Ježíš by klidně mohl sestoupit z kříže, protože ho lidé odmítli, ale on zůstává, s otevřenou náručí. Mohl by říci: „Nehcete mě? Odcházím.“ Ale neudělal to, protože ví, že bez něj jsme ztraceni. Sami se nespasíme. Nezachrání nás ani naše skutky, neboť jsme

zároveň hříšníci a naše duše je zatížena dluhem lásky. Hřích, velký či malý, je vždy destrukcí. Dokáže ničit, zahlučuje vinou a ostudou, přináší strach a někdy zraňuje až tak, že se věci nedají napravit a vznikají dluhy. Dlužíme lásku, životy, dobrou pověst, kterou už nikdo dotyčnému nevrátí.

S Ježíšem začíná nebe již na zemi

Moderní spirituální proudy promíchané s východní filozofií pojem hříchu neznají. Všechno je podle nich pouze chybou, která „patří do cesty k cíli. Když uděláš chybu, poučíš se a kráčíš dál.“ Popřípadě dostaneš další příležitost prostřednictvím reinkarnace. Jenže s takovým přístupem žije člověk bez zodpovědnosti. A protože si nepřipouští, že by něco zničil, pokazil, někoho zranil, nepotřebuje ani Spasitele, neboť všechno je součástí jakési cesty a žádnou pomoc od Ježíše nepotřebuje. V Janově evangeliu (8,24) Pán Ježíš takovým říká: „Pokud neuvěříte, že Já Jsem, zemřete ve svých hříších.“ Tedy bez záchrany skončíte v propasti smrti. A to je peklo. Ježíš na kříži reálně trpí nevyslovitelným utrpením, aby zachránil člověka, který Boha odmítl. Dělá vše pro to, aby člověk znovu přijal Boha do svého života, neboť jen on mu dokáže dát život a zachránit ho ze šlamastiky, do které se dostal a ze které se sám nevymotá. Kdyby peklo neexistovalo, umírání Pána Ježíše na kříži by se stalo jen jakýmsi zbytečným divadlem. Jenže Ježíš na kříži skutečně trpí, neboť ví, jak ničivou sílu mají naše hříchy.

Přijmout Pána Ježíše znamená dovolit mu, aby nám dal čistý oděv, který reprezentuje křestní košilka, kterou máme doma. Zároveň mu dáváme náš od hříchu ušpiněný oděv, který zase on bere na sebe. Je to podobné jako v manželství. Všechno máme společné. My mu díky křtu dáváme vše, co máme my – a to je často hřích, vina, hanba, strach. Ale on nám dává to, co má on – posvěcení, vykoupení, identitu Božího dítěte. Když se na nás nebeský Otec podívá, vždy v nás bude vidět svého Syna, a tedy v každém z nás Boží dítě, nové syny a dcery.

Evangelia o Kristově druhém příchodu jsou pro každého výzvou k hlubšímu vztahu s Kristem. Ježíš v obrazech naléhá na každého z nás, abychom jeho lásku k nám brali vážně a odpovídali na ni svým životem. S ním máme život věčný. Bez něho zůstáváme ve svých hříších. S ním, jak píše Benedikt XVI., se nebe začíná už tady na zemi a jeho plnost okusíme ve věčnosti. Smrt pro ty, kdo mají Krista, bude pouze mostem do plnosti Lásky.

(podle KN)

Advent

Bratři, vězte, že nadešla hodina, abychom vstali ze spánku. Nyní je totiž naše spása blíží, než když jsme uvěřili. Noc pominula a den se přiblížil. Odhodme tedy skutky temnoty a oblečme si výzbroj světla. Choďme poctivě jako ve dne: ne v hýření a opilství, ne v komornictví a nečistotě, ne ve sváru a závisti, ale oblečte se v Pána Ježíše Krista (Římanům 13,11-14 převzato z epištoly na první neděli adventní).

Období pokání na začátku liturgického roku

Advent jako období je poměrně starobylý. Samotné období procházelo pomalým vývojem, který se zformoval ve 4. století a definitivní podoby dosáhl v Římě v 6. století. Advent začíná nejbližší nedělí 30. listopadu, což je svátek svatého Ondřeje, a do 10. století tvořil začátek liturgického roku. Kdysi začínal dříve (již 11. listopadu), protože se formoval po postní době, takže v některých oblastech měl původně čtyřicet dní, v jiných dokonce dříve s počátkem v září, což tvoří základ mnišského půstu¹. V 6.-7. století byl stanoven jako rozpětí čtyř nedělí. Texty misálu z roku 1962 zachovávají většinu starobylých mší tohoto období.

¹ Viz Matthew Plese, "The Monastic Fast", The Fatima Center (8. února 2021) <<https://fatima.org/news-views/the-monastic-fast>>, 11. prosince 2023.

Dom Prosper Gueranger v knize *Liturgický rok* píše o historii adventu a upozorňuje na to, jak bychom měli tuto dobu aplikovat na náš vlastní duchovní rozvoj:

Název *advent* [z latinského slova *Adventus*, které znamená příchod] se v Latinské církvi používá pro období roku, během něhož Církev vyžaduje, aby se věřící připravili na slavení svátků Vánoc, výročí narození Ježíše Krista. Tajemství tohoto velkého dne mělo plné právo na to, aby se na něj připravovalo modlitbou a skutky pokání... Na advent musíme pohlížet ze dvou různých úhlů: jednak jako na dobu přípravy na narození našeho Spasitele, a to skutky pokání, a jednak jako na řadu církevních úkonů sestavených za stejným účelem.

Adventní zvyky

Advent je liturgické období bohaté na zvyky, které nám umožňují duchovněji proniknout do tajemství těchto "dvou různých pohledů". Zvláště ve společnosti, která Vánoce uspěchává a zastírá veškeré pokání a přípravu, nám dodržování těchto zvyků pomůže zachovat pravou katolickou praxi a umožní nám činit vhodné pokání nyní před oslavami od 25. prosince do 2. února.

Rorátní mše svatá: Rorátní mše má svůj název podle úvodních slov introitu, která pocházejí z Izaiáše 45,8: "Rosu dejte, nebesa shůry, oblaka, spust'te déšť práva; ať se otevře země a zplodí spásu, ať spolu vyraší spravedlnost!" (Mt 24, 18). Rorátní mše je tradičně osvětlena pouze světlem svíček. V tlumeně osvětleném prostředí se kněží a věřící připravují uctít Světlo světa, které se brzy zrodí, a vzdávat chválu Bohu za dar Panny Marie. Jak mše probíhá a blíží se východ slunce, kostel se postupně rozjasňuje, osvětlen sluncem, jako je naše víra osvětlena Kristem.

Adventní věnec: Adventní věnec, který má německý původ, je pravděpodobně nejznámějším adventním zvykem. Jedná se o věnec ze stále zelených dřevin, který je často, ale ne nutně, přivázán ke kruhu z drátu. Symbolizuje mnoho let od Adama po Krista, kdy svět čekal na svého Vykupitele; představuje také roky, kdy čekáme na jeho konečný příchod ve slávě. Na věnci jsou čtyři stejně rozmístěné svíce, tři fialové, které se zapalují o "kajících" nedělích, a jedna

růžová pro neděli Gaudete, radostnou třetí adventní neděli. Tradiční požehnání adventního věnce a týdenní modlitby k zapálení adventního věnce najdete na internetu².

Jesseho strom a adventní kalendář: Jesseho strom znázorňuje Kristův původ prostřednictvím symbolů a vztahuje Písmo k dějinám spásy, postupuje od stvoření až po narození Krista. Často se používají i adventní kalendáře, které nám také mohou pomoci odpočítávat dny do Vánoc.³

Boty naplněné sladkostmi na Mikuláše: Svátek sv. Mikuláše, který připadá na 6. prosince, je vrcholem adventního období. Svatý Mikuláš žil ve 4. století a byl biskupem v Myře. O jeho svatosti svědčí mnoho kostelů postavených na jeho počest a příběhů o něm. Svatý Mikuláš je nejvíce připomínán pro svůj soucit s chudými. Narodil se v Pataře v Lykii, provincii Malé Asie, se stal biskupem v Myře a proslul svou horlivostí a zbožností. Byl přítomen na nicejském koncilu a odsoudil herezi ariánství. V jednom příběhu

svatý Mikuláš jednou zachránil tři nespravedlivě uvězněné důstojníky a jindy zachránil tři chlapce před smrtí. Jednomu muži, který nemohl zaplatit věno svým třem dcerám, pomohl Mikuláš tím, že mu hodil zlato do okna domu. Udělal to několikrát a pokaždé to udělal tajně až do posledního okamžiku, kdy zlato hodil do domu. Muž uvnitř ho uviděl a radostí mu poděkoval. Nechte své děti

5. prosince večer nechat boty u dveří a naplňte je sladkostmi, aby po probuzení viděly plody mikulášské dobročinnosti!

Půst o vigílii Neposkvrněného početí Panny Marie: Pro ty, kteří se nepostí po celý advent, je 7. prosinec ideálním dnem pro půst (v letech, kdy nepřipadá na neděli). Papež Pius XII. 25. července 1957 přenesl půst v univerzální Církvě

² <https://m.liturgie.cz/benedikcional/vence.html>

<http://omifarnostizapad.cz/advent-v-obyvaku-1-nedele-adventni/>

³ <https://zastolom.sk/jesseho-strom-%E2%80%92-prakticky-sposob-ako-ist-pocas-adventu-v-rodine-na-hlbku/>

z vigílie Nanebevzetí Panny Marie (tj. 14. srpna) na vigílii Neposkvrněného početí (tj. 7. prosince), i když předtím zrušil mši svatou na vigílii Neposkvrněného početí. Tento den byl tedy od roku 1957 dnem povinného půstu a zdrženlivosti. Půst nám pomáhá připravit se na slavení jediného zasvěceného svátku během adventu: Neposkvrněného početí. Původně se 8. prosinec označoval jako "Početí Panny Marie" a stal se zasvěceným svátkem v roce 1708 za papeže Klementa XI, tedy téměř 150 let předtím, než papež Pius IX. dogmaticky a neomylně definoval dogma o Neposkvrněném početí.

Suché dny: Přestože po změnách v 60. letech 20. století, kdy se začal dodržovat půst, se v hlavním proudu katolicismu již o Suchých dnech nemluví, věřící je mohou – a měli by – dodržovat i nadále. Suché dny jsou vyhrazeny k modlitbě a díkůvzdání za dobrou úrodu a Boží požehnání. Pokud jste zdraví, postěte se ve středu, v pátek a v sobotu bezprostředně po svátku svaté Lucie 13. prosince.

Svatá Lucie: Kromě jejího patronátu nad těmi, kdo trpí očními chorobami, mají zvláštní důvod slavit její svátek 13. prosince lidé švédského a italského původu.

Jméno "Lucie" znamená "světlo" a světlo hraje roli ve zvycích jejího svátku. V Itálii se na její svátek pořádají pochodňové průvody a táboráky a jedí se misky vařené pšeničné kaše zvané *cuccia*, protože během hladomoru obyvatelé Syrakus vzývali svatou Lucii, která se přimluvila a poslala loď s obilím (podobně jako to udělal svatý Josef pro obyvatele Sicílie)...

Jedny z nejhezčích zvyků na den svaté Lucie jsou švédské: ve Švédsku se nejstarší dcera rodiny na den svaté Lucie probudí před svítáním a oblékne se do bílých šatů pro čistotu, často s červenou šerpou na znamení mučednictví. Na hlavě bude mít věnec ze zeleně a zapálené svíčky a často ji doprovázejí "hvězdáři", její malí bratři, kteří jsou oblečeni do bílých šatů a kuželovitých klobouků, jež jsou ozdobeny zlatými hvězdami, a nesou hůlky s hvězdami. Svatá Lucie obchází svůj dům a budí rodinu, aby jim podávala speciální jídla na svátek svaté Lucie, jako jsou šafránové buchty a *Lussekatter* (kočičky svaté Lucie) sladké pečivo ve tvaru X, osmičky, S nebo koruny.

Tato propojení s liturgickým rokem pomáhají rodinám prožívat víru a učit, jak je důležité napodobovat ctnosti svatých, jako je čistota svaté Lucie, což je v naší moderní společnosti jistě potřebné.

Ó antifony: Jsou sérií antifon k Magnificat, které se modlíme v rámci nešpor od 17. do 23. prosince včetně. Každý z titulů *Ó antifon* oslovuje Ježíše zvláštním titulem, který byl dán Mesiáši, a odkazuje na proroctví proroka Izaiáše. Není známo, kdy *Ó antifony* vznikly, zmínky o nich však pocházejí již z roku 400 n. l. Často se jim také říká *Velké antifony*. I když se obvykle nemodlíme každý den nešpory, najdete si čas a poslechněte si zpívané starobylé *Ó antifony*⁴.

Novény: Ačkoli je k modlitbě novény vhodné kterékoli roční období, advent je bohatě spojen s několika důležitými novénami, které stojí za to se každoročně modlit jako rodina. Novény se modlí devět dní po sobě, obvykle před začátkem nějakého svátku. Během adventu se modlíme vánoční novénu od 16. prosince do 24. prosince a novénu k přípravě na Neposkvrněné početí Panny Marie od 29. listopadu do 7. prosince.⁵ Ještě oblíbenější než obě tyto modlitby je však vánoční novéna svatého Ondřeje, která se modlí patnáctkrát denně od 30. listopadu do Vánoc.⁶ Zařaďte ji do svých rodinných modliteb po večerním růženci.

Betlém: Vystavení betléma je vynikající způsob, jak děti naučit příběh Vánoc. V adventu by měli být tři mudrci umístěni daleko od ústředních postav Marie a Josefa. A také Ježíšek by ještě neměl být vystaven. V průběhu adventu nechte den po dni někoho – ideálně malé dítě – ve vaší rodině posunout mudrce blíže ke Svaté rodině. Na Štědrý den položte Ježíška do jesliček a odříkejte tradiční rodinnou modlitbu k požehnání betlému.⁷ Mudrci postupují až do 6. ledna, svátku Zjevení Páně, kdy se konečně přijdou poklonit novorozenému Králi. Děti by měly znát rozdíl mezi Vánoce a Zjevením Páně a chápat, že 12 dní Vánoc jsou dny mezi těmito dvěma svátky – nikoli 12 dní předcházejících Vánocům.

⁴ Matthew Plese, "The Ó Antiphons", *A Catholic Life* (17. prosince 2006)
<https://acatholiclife.blogspot.com/2006/12/o-antiphons.html>

⁵ <https://librinostri.catholica.cz/kniha/2215-vanocni-novena-a-rozjimani-na-kazdy-den-v-advente-a-po-dobu-vanocni-az-do-oktavu-zjeveni-pane>

⁶ <https://duchovnistrust.home.blog/vanocni-novena-svateho-ondreje/>

⁷ Aloisius J. Muench, *The Christmas Missal* (Bruce Publishing, 1951), 64.

Vánoční pečení: Několik dní před Vánocemi se obvykle začíná s pečením na Vánoce. Tehdy jsme sice ještě v období pokání, ale brzy nastane den, kdy nám Pán bude narozený a my ho oslavíme hostinou. V době, kdy je čas strávený s rodinou často rozptýlený nebo zcela chybí, může společný čas strávený v těchto dnech v kuchyni pomoci vytvořit trvalé vzpomínky. Mnoho lidí má na pečení s rodiči nebo prarodiči krásné vzpomínky, které mohou přetrvat celý život.

Štědrý den: Štědrý den je posledním dnem adventního období a je dnem půstu (pro osoby ve věku 21 až 60 let) a zdrženlivosti (pro osoby starší 7 let) podle tradičních požadavků. Štědrý den je již po staletí dnem půstu a zdrženlivosti. Dokonce, i když byly různé skupiny nebo národy osvobozeny od různých postních dnů, vigilie Narození Páně prakticky vždy zůstala. Bohužel po změnách v roce 1966 přestala být tato vigilie v současné Katolické církvi postním dnem. Tradiční katolíci však tento den nadále zachovávají jako den půstu a zdrženlivosti, jak to po staletí dělali naši předkové ve víře. V jedné jedinečné výjimce však Církev po staletí povoluje v tento jeden konkrétní postní den dvojí lehké jídlo z důvodu, že tento den je "radostným postem"⁸, což podtrhuje pocity radosti, které by měly v tento poslední den adventu prostupovat katolickým domovem.

Svátek sedmi ryb: Jedním ze zvláště pozoruhodných zvyků pro dodržování štedrovečerní abstinence je italský zvyk Svátku sedmi ryb, a to kvůli abstinenci na Štědrý den. V mnoha italských rodinách je zvykem večeřet sedm ryb na počest sedmi svátostí a sedmi dnů stvoření. V rodinách, které jsou zvyklé trávit večer při společném rodinném jídle před účastí na půlnoční mši, vyhledejte vhodné recepty, které tuto tradici dodržují.⁹ Ve větších rodinách se může jíst dvanáct druhů ryb na počest dvanácti apoštolů. A v menších rodinách se místo toho mohou použít buď tři druhy ryb (na počest Trojice), nebo pět druhů (na

⁸ Matthew Plese, "Christmas Eve: Fasting & Abstinence," *A Catholic Life*
<https://acatholiclife.blogspot.com/2013/12/christmas-eve-fasting-abstinence.html>

⁹ Jacqueline Weissová, "50 receptů na svátek sedmi ryb", *Taste of Home*
<https://www.tasteofhome.com/collection/recipes-feast-seven-fishes>

počet pěti Kristových ran). Ve všech těchto variantách zůstává jídlo bez masa a ukončuje denní půst.

Žehnání vánočního stromku: Stále častěji se v rodinách žehná vánoční stromek. Je dobré dětem připomenout, že "stromek" souvisí s mnoha aspekty naší víry. Připomínáme si například, že naši první rodiče nesměli jíst z jednoho stromu a že Kristus zaplatil velkou cenu za naše vykoupení tím, že visel na stromě (srov. Sk 5,29-32). Tradiční požehnání pro vánoční stromek je docela krásně pronášeno na Štědrý den, kdy konečně přecházíme od pokání a příprav v adventu k radosti vánočních svátků.¹⁰

(podle RESTORING LOST CUSTOMS OF CHRISTENDOM)

Každodenní modlitby na Advent

Modlitba na adventní čas:

Svatá Matko Boží,

v tichosti a pokoji jsi nosila pod srdcem
Toho, který nese na svých ramenou celé
stvoření.

Buď naší Průvodkyní na cestě k Vánocům,
aby čas, kdy budeme slavít narození Tvého
Syna,

Ježíše Krista, našeho Spasitele, naplnil naše
srdce

radostí a nadějí. Amen.

¹⁰ Matthew Plese, "Tradiční žehnání vánočního stromku před II. vatikánským koncillem", *A Catholic Life* <https://acatholiclife.blogspot.com/2018/12/traditional-blessing-of-christmas-tree.html>

Modlitba k nejsladšímu Ježíši:

Ó, Ježíši nejsladší, nejmilostivější Spasiteli,
z jehož Srdce vyvěrají nevyčerpatelné prameny milostí,
padáme před Tebou v pokoře a s pláčem prosíme,
abys obrátil své oči k nám a vyslyšel naše modlitby.

Církev svatá, Tvá milovaná nevěsta,

s touhou a dojetím volá:

Ó, Ježíši, Moudrosti vycházející z úst Nejvyššího, přijď a nauč nás cestě
rozumnosti.

Ó, Vůdce Izraele, jenž ses ukázal Mojžíšovi v hořícím keři, přijď a vysvobod
nás svou mocnou rukou.

Ó, Potomku Jesseho, před kterým umlkají králové, přijď a zachraň nás.

Ó, Klíči Davidův, který otvíráš a nikdo nezavře, přijď a vyved' nás z temnoty
hříchu.

Ó, Světlo věčné jasnosti, přijď a osvět' nás.

Ó, Emanueli, Králi národů, přijď a zachraň nás, náš Bůh a Pán.

*Ať nás tyto modlitby připraví na příchod Krista, abychom s očištěným srdcem
a duší mohli oslavit Jeho narození.*

(podle internetu)

Mlčet nestačí: hřešíme i vědomým mlčením

V naší době se slova mění rychleji než činy a význam pojmů bývá často obrácen naruby. To, co bylo po staletí považováno za samozřejmost, je dnes zpochybňováno a prepisováno. Jedním z nejvýraznějších příkladů je tzv. genderová ideologie – myšlenkový směr, který se snaží redefinovat samotný základ lidské identity. A už se nevede jen akademická debata. V roce 2024 se tato ideologie stala součástí vzdělávacích programů našich škol. Profesor Petr Piřha ji výstižně nazval „biologickou diktaturou“ a dodal, že jde o nejnebezpečnější formu diktatury, předčící dokonce i diktaturu třídní či rasovou.

Z křesťanského pohledu je nezbytné rozlišovat mezi hříšником a hříchem: člověka milovat, hřích odmítat. Tento postoj se vztahuje na každého – bez ohledu na jeho sexuální orientaci. Schvalování hříchu, jeho zakrývání či mlčení o něm nejsou projevy lásky. Mezi tzv. „hříchy do nebe volající“ patří i sexuální jednání proti přirozenosti. A hřešíme také tehdy, když se na hřích druhého podílíme nepřímou – ať už jeho schvalováním, obhajobou, nebo vědomým mlčením.

Postoj papežů

Papež sv. Jan Pavel II. se k genderové problematice opakovaně vracel, zejména v rámci své teologie těla, souboru 129 katechezí pronesených v letech 1979 – 1984. Podle něj rozdíly mezi mužem a ženou nejsou jen biologickou daností, ale hlubokou dimenzí lidské identity, odrážející Boží plán stvoření. Sexualitu chápal jako dar zaměřený na vztah a plodnost – a právě to podle něj genderová ideologie popírá. Kritizoval také směry feminismu, které usilují o popření ženské jedinečnosti, a zdůrazňoval komplementaritu pohlaví jako základ lidské důstojnosti a rodiny.

Papež Benedikt XVI. šel ve svém hodnocení ještě dál a genderovou ideologii označil za „konečnou vzpouru proti Bohu Stvořiteli“. Ve vánočním projevu k římské kurii roku 2012 varoval, že tato ideologie popírá přirozenost člověka jako muže a ženy a tvrdí, že si každý může svou identitu sám definovat. To podle něj vede k popření lidské důstojnosti a k destrukci rodiny jako instituce, kterou ustanovil Bůh. Manipulaci s identitou viděl jako projev hluboké antropologické krize.

Papež František nazýval genderovou ideologii „nejnebezpečnější ideologickou kolonizací současnosti“. Podle něj stírá rozdíly mezi mužem a ženou a tím ohrožuje samotné lidství. Rozdíly mezi pohlavími nepovažoval za překážku, ale za zdroj plodného napětí, které lidstvo obohacuje. Často také kritizoval vnucovaní genderové ideologie rozvojovým zemím prostřednictvím podmíněné mezinárodní pomoci. Přitom rozlišoval mezi pastorační péčí o jednotlivce (např. osoby s transgenderovou zkušeností) a odmítáním veřejné ideologie, která podle něj podkopává antropologické základy rodiny.

Společné rysy

Všichni tři papežové se shodují: genderová ideologie ohrožuje základní pravdy o člověku jako muži a ženě stvořených Bohem. Zdůrazňují nutnost přijetí vlastní identity a varují před následky, které popírání přirozených rozdílů může mít pro jednotlivce i společnost. Jan Pavel II. k tématu přistupoval z teologicko-biblické perspektivy, Benedikt XVI. z filozoficko-teologického hlediska a František klade důraz na pastorační rozměr a ochranu lidské důstojnosti v současném světě.

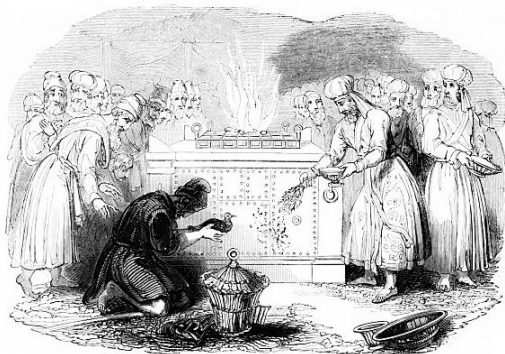
Mlčet, když se překrucuje pravda, znamená přenechat prostor lži. Nejde o to vést nekonečné spory, ale stát pevně na straně skutečnosti, která má svůj původ v Bohu. Každý z nás má možnost – v rodině, v práci, mezi přáteli – jasně a s respektem pojmenovat věci pravým jménem. Právě dnes, kdy se základní pojmy lidské existence záměrně rozmazávají, je čas k mluvení pravdy o lásce s autenticitou.

(podle Monitor)

Satanovy strategie 6.

Šestý díl série o duchovním boji: Dar kněžství

"Neobětujte se pro své děti – budete jim to mít jen za zlé!" Tak mi to před desítkami let řekl jeden šéf. Pokud má pravdu, co to vypovídá o Kristově kněžství a jeho oběti? Když se vzdáme toho, co se zdráháme dát, pravděpodobně budeme mít odpor k příjemcům naší "oběti". Myslím si však, že měla zkreslený (přesto běžný) pohled na oběť. V uplynulých pěti dílech jsme diskutovali o duchovním boji, zejména o satanových strategiích (1, 2, 3) a Božích svatých zbraních (4 a 5). Oběť je nejvyšší Boží zbraní. Mnoho lidí si myslí, že "oběť" znamená něco takového: "Vezmi

něco, co máš opravdu rád, a zabij to." Pokud takto vnímáme oběť, pak jistě otevíráme dveře zášti, která je velkým jedem duše. Kořeny slova oběť jsou: "učinit svatým" nebo "vykonat svatou věc". Jak se něco dělá svatým? Tím, že to darujeme na oltáři – obětujeme Bohu něco vzácného, aby to Bůh mohl využít s mocí a milostí, které přesahují naši představivost. Obětní dar je nejvyšší formou svobody, která přináší nejvyšší formu daru. V obětním darování není žádné hledání sebe sama, žádné "vázané závazky". Toto obětování toho, co je cenné, v duchu nesobeckosti a důvěry je důvodem, proč satan nenávidí oběť. Oběť je v rozporu s činností Satana, jehož mottem je: "Já první! Já! Vždycky první!" Ruce a srdce doširoka rozpažené na obětním oltáři jsou nejplnějším znamením odmítnutí Satana. Oběť Krista Kněze na oltáři kříže je nejsilnější Boží zbraní proti Satanovi. Satan tedy nenávidí mši svatou a Eucharistii nade vše. Tato kalvárská oběť znovu zpřítomněná na našich oltářích je nejvyšším nástrojem našeho osvobození od hříchu a je naší cestou do nebe. S tímto vědomím satan zlehčuje smrtelnost našeho hříchu, abychom my zase zlehčovali svou potřebu oběti mše svaté. Trvám na naprosté nezbytnosti Krista ukřižovaného, protože znám svůj hřích. Můj hřích! Nejen moje zvláštnosti, chyby, slabosti a selhání. Nejen mé chyby, nerozvážnosti a prohřešky. Zním svůj hřích – jak vypadá, páchne a pálí. Víím, že můj hřích je lstivý, i když je iracionální; víím, že můj hřích je úmyslný, i když je divoký. Víím, že můj hřích mi šeptá jako mileneec a křičí na mě jako žalárník. Víím, že si svůj hřích vybírám a používám, i když mě svádí a používá. Víím, že můj hřích způsobil, že jsem dal facku svatému Bohu a křičel: "Staň se má vůle!". Víím, že můj hřích mě vyhnal z domu mého Otce a způsobil, že žiji jako sirotek. Víím, že můj hřích, na kterém lpím, i když je mi odporný – víím, že můj hřích je vetkán do mého srdce a myslí a vůle jako rakovina. Víím, že kromě prolité Ježíšovy krve propláchnuté mým tělem a duší – pokud nebudu požívat plody jeho oběti přinesené na kříži na Kalvárii – kromě této úžasné milosti – mě můj hřích nakonec pohltní. Nemůžeme pozvat satana do svého života a pak očekávat, že se bude chovat slušně. Se svým hříchem se nemůžeme domlouvat. Náš hřích se nikdy nespokojí s tím, že je v našem životě mladším nebo dokonce rovnocenným partnerem. Ne! Náš hřích chce mít moc nad každým kouskem nás! Sjedem zla, který se nachází v každém padlém

lidském srdci, nelze vyjednávat, nelze ho přesvědčit ani tím nejpřímnějším dialogem a nelze ho vyléčit pouze lidskými dobrými úmysly. Ti, kdo poznali milosrdnou a uzdravující náruč našeho ukřížovaného a vzkříšeného Pána, ti, kdo vědí, že byli vykoupeni a očištěni nevinnou krví – tito lidé budou jistě právem tvrdošíjně a rádi vyvyšovat Kristovo kněžství. Vědí, že Kristus, který je knězem i obětí, je nejvyšší Boží zbraní proti satanovi. Naší výsadou při mši svaté je být znovu přítomni na Kalvárii, kde hrůza kříže přinesla naši spásu a naději na slávu. Jak máme důstojně odpovědět? Připravujeme se na oslavu Vánoc a připomeňme si, že Mariino dítě se narodilo, aby žilo jako prorok, zemřelo jako kněz a navěky vládlo jako král. Připomeňme si, že obětí našeho nebeského Otce za nás byl jeho jednorozený Syn. Od nynějška do Nového roku si naplánujme, jak uspořádat svůj život, abychom byli za tuto oběť vděční. Cokoli jiného by od nás bylo děsivou nespravedlností.

(aletia.org)

Staré bludy s novými nálepkami

Podívejme se společně s biskupem Sheenem na bludy, které přetrvávají z minulosti, i když se snaží vypadat moderně.

PŘETVÁŘKA MORÁLKY

Když člověk přečte jednu knihu o morálce od některého „nového“ myslitele naší doby, přečetl je všechny. Každou z nich prostupují dvě dominantní myšlenky: první z nich je rozklad starých tradic v důsledku pokroku moderní kultury; druhou je výzva k nové morálce, která by odpovídala způsobu, jakým lidé dnes žijí. První argument je obvykle formulován takto: „Nežijeme v patriarchální společnosti. Nežijeme ve světě, který nás disponuje k tomu, abychom věřili

v teokratickou vládu. A proto nakolik je morální moudrost zapletena se slibou teokracie, je pro mě nereálná. Právě nevědomý předpoklad, že jsme k Bohu vztaženi jako stvoření ke stvořiteli, jako vazalové ke králi, jako děti k otci, nahlodaly kyseliny moderny.“ Všechny tyto věci přestaly být v souladu s naší běžnou zkušeností s běžnými záležitostmi. Lidé už vážně nevěří, že jsou řízeni z nebe, a ze všeho toho zmatku vyplyne anarchie, pokud vědomým úsilím nenajdou způsob, jak se řídit sami.

Druhá část těchto knih je obecně zasvěcena povýšení humanismu na systém morálky. Vycházejí z předpokladu, že dějiny každého člověka jsou dějinami jeho pokroku od infantilnosti ke zralosti, a dospívají k závěru, že cíl morálního úsilí lze nalézt v pojmu zralosti. „Aby nahradil pojetí člověka jako poddaného nebeského krále, který ovládá rodový řád života, bere humanismus za svůj dominantní vzor pokrok jedince od bezmocného dětství k samosprávné zralosti.“

Zralost je tedy cílem morálky a úspěšný přechod od dětství k dospělosti znamená odbourání a obnovení těch návyků, které byly vhodné pouze pro naše nejranější zkušenosti. Například když se dětské dispozice přenesou do prostředí dospělých, výsledkem je falešné hodnocení tohoto prostředí. Dětský vzor není ideálem. To vše je jiný způsob, jak říci, že když se staneme muži, odložíme dětské věci. Dítě nezná ani neřest, ani ctnost, protože dokáže reagovat jen na to, co se ho bezprostředně dotýká. Člověk má ctnost do té míry, do jaké dokáže reagovat na širší situaci. „Mít ctnost pak znamená reagovat na větší situace a na delší časové úseky a bez velkého zájmu o jejich okamžitý výsledek v podobě pohodlí nebo potěšení. Znamená to překonávat podněty nezralosti, odpoutat se od předmětů, které ho zaměstnávají, a od vlastních zájmů.“ Morálku si tedy jednotlivec obstará prací pro společnost nebo pospolitost. Každý člověk bude muset přizpůsobit svou vůli vůli ostatních, místo aby se spoléhal na zvyklostí a organické loajality. Jednotlivec se naučí potlačovat svou sobeckou povahu tím, že bude hledět na dobro lidstva, jehož je součástí.

Jak se ideál zralosti jako cíl morálky rozvíjí, objevují se nová označení, jako „zralost“, „odstup“ a „nezištnost“, což jsou všechno názvy pro cíl humanistické

morálky nebo „vysokého náboženství“, které „rozplete morální zmatek ega a objasní, k čemu ve skutečnosti směřujeme ve své rozmanité činnosti“.

Co si o tomto typu knihy myslet? Napadají nás dvě obecné výtky, jedna se týká části, která pojednává o „modernosti“ moderní mysli, druhá se vztahuje k druhé části, která pojednává o nové morálce „nezaujatosti“ či „zralosti“. Měli bychom říci, že první část o moderní mysli je příliš nemoderní, a o druhé části, která pojednává o morálce „zralosti“, že je příliš nezralá a morálka „nezaujatosti“ je příliš sobecká. Když se tvrdí, že moderní člověk už nemůže žít pod vládou morálky předků a teokratických náboženství a že je třeba pro něj najít novou morálku, konstatuje se vlastně něco velmi starého a prastarého. Na světě jsou noví lidé, ale stále existuje „starý člověk“ v tom smyslu, že se lidská přirozenost nezměnila. Jediné, co takový autor udělal, je to, že rozvinul uctívání člověka ústy, nebo ještě lépe, že znovu odlil Zlaté tele.

Kdysi dávno, dávno předtím, než se objevili modernisté dvacátého století, vystoupil Mojžíš na horu, aby se modlil, a zůstal tam čtyřicet dní a nocí v rozhovoru s Bohem. Lidé, kteří byli dole – skutečně pokrokoví lidé, kteří znali vzrušení z tělesných hrnců –, začali být netrpěliví vůči Mojžíšově autoritě a rodové představě o svrchovaném Bohu, a tak prosili Árona a říkali „Udělej nám bohy, kteří by šli před námi. Neboť co se týče tohoto Mojžíše, muže, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se mu stalo.“ A tak se stalo. To je první část novodobé prosby vyjádřená jinými slovy. Jaký je v tom rozdíl kromě jazykového? Jaký je rozdíl mezi slovy: „Nevíme, co ho potkalo“ a „Kyseliny moderny rozplynuly morálku předků“? Ale abychom pokračovali v příběhu.

A tak lid shromáždil své náušnice a drahé kameny a Áron jim zhotovil zlaté tele, před nímž padli na kolena a klaněli se mu, říkajíce: „To jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země.“ A začali se ve své dospělosti „odcizovat“ a „odpoutávat“ od Mojžíšova Boha a zasubovat se s Apisovým teletem. Znovu musím říci, že není velký rozdíl mezi tím, když Áron tu sebral zlatý prsten a tam zlatou náušnici a přetavil je v tele, a tím, když moderní Áron tu sebere úlomek z psychologa a tam menší úlomek z Freuda a přetaví je v moderní zlaté tele nazvané třeba „Předmluva k mravům“ a řekne: „To jsou bohové, kteří nás vyvedou z temnoty starých věř a starších vyznání.“ A tak se stane, že se z nich stane „Zlaté tele“.

Tato úvaha vynechává vnitřní hodnoty prosazované nové morálky, o níž se zmíníme později. Uvádíme ji pouze proto, abychom zdůraznili pravdu, že neexistují žádné „kyseliny modernosti“; kyseliny jsou takové, jaké byly od

počátku světa, ať už jde o kyselinu sírovou, nebo kyselinu skepticizmu. Nic takového jako modernost v myšlení neexistuje; existuje pouze starobylost s novými nálepkami, jako nové reklamy. Modernost patří pouze do světa mechaniky, ale ve světě morálky není nic nového. Od pádu andělů až do konce světa byly a budou možné jen dva morální systémy: jeden je žít tak, jak myslíme, druhý je myslet tak, jak žijeme. Tomu druhému se vždy říkalo „moderní“ a tomu druhému „starobylý“ nebo „rodový“, ale modernost je pouze záležitostí nových značek a nových nálepek, nikoliv záležitostí nového nadšení. Když už mluvíme o visačkách, pozoruhodná je nová nálepka s názvem „vysoké náboženství“. Měli jsme „vysoká dobrodružství“, „vysoké klobouky“, „vysoké anglikánství“, „vysoké míče“ – nyní máme „vysoké náboženství“. Metafory alpských horolezců problém jen zamlžují. Kdyby spisovatelům, kteří takové metafory používají, záleželo na přímočarosti, upřímnosti a otevřenosti, neříkali by, že „morálka předků“ je příliš zastaralá, ale že je příliš tvrdá! Takové stížnosti na tradiční morálku nepřinesly nic nového, kromě toho, že daly stížnosti na Mojžíše „novou tvář“ v tom smyslu, v jakém moderní specialisté na krásu inzerují: „Jakou tvář si dnes obléknete?“. Nedali jí však novou tvář – pouze dali novou nálepku starému omylu. Proto by se asi takové dílo mělo jmenovat „Přetvářka morálky“.

Morálce „zralosti“ bychom vytkli jednu zásadní věc, a tou je její nezralost, a morálce „nezištnosti“ jednu zásadní věc, a tou je její sobeckost. Je dobré si uvědomit, že existují dva druhy zralosti: fyzická zralost a duchovní zralost. Fyzická zralost je plně rozvinutý buď lidský organismus, nebo tělo společnosti v jeho hmotných věcech a příchodu. Duchovní zralost je však dokonalost duchovních schopností a realizace všech jejich sklonů a tendencí. Nová morálka zajišťuje tělesnou zralost v tom smyslu, že člověk je ve svém společenském vztahu k ostatním lidem vybaven zásadou, která mu umožní omezit konflikty, neshody a třenice s ostatními lidmi na minimum. Drobné touhy, které někdy kazí obětavého vědce, sobecké zájmy, které ohrožují společenský styk – o to vše se zralost nezištnosti poměrně dobře postará. Ale to je pouze zralost materiálních věcí kolem nás – lidí, záležitostí, obchodu, společenského života. Není to zralost týkající se věcí myslí.

Co takový systém může dát dospívající myslí žádající lásku, ale ne tu, která hned končí, když na milovaný objekt padne chladná hrouda, ale tu, kde věrná láska je věčná; co takový systém může dát dospívající myslí žádající pravdu, ale ne tu částečnou, jaká je na konci mikroskopu nebo horním konci teleskopu, ale tu pravdu, která zná všechna tajemství života a smrti; co učiní pro zrání myslí, která touží po životě, jenž nikdy nepředá poslední objetí od přítelkyne k příteli nebo

nedojí poslední koláč na velkém svátku života, ale po životě, který stále pulzuje a září věčnými úderý srdce? Žádná morálka není morální, která v člověku zraje pouze v jeho společenských vztazích a v jeho fyzických potřebách a ponechává bez výživy a podvýživy a v zárodku ty ideály, které ho odlišují od zvířat a hvězd. Říká nám, jak můžeme dospět tělesně, ale co se týče duchovní zralosti, zanechala nás jako nevychované děti. Je to morálka pro konečný dosah našeho těla, ale ne pro duchovní dosah naší duše; poskytuje zralost člověku, který chodí spát, jí, pije, hraje golf, účastní se konferencí, čte noviny, nakupuje a prodává, ale neposkytuje zralost člověku, který myslí na věci přesahující tyto věci, který má výčitky svědomí, který přemýšlí, co je za hvězdami, a který po nocích sedí a přemýšlí o pravdě a spravedlnosti.

Cílem této morálky jsou hodiny a kalendář. Je to zralost, která vede k přezrlosti, pak k melancholii, pak ke smrti, pak k rozpuštění. A nejnápadnějším důkazem toho, že se nezamýšlí nad zralostí ducha, je to, že pojem zralosti těla vztahuje pouze na Standard Oil Company, Senát a sex – obchod, vládu a manželství. V chladném jazyce každodenního života lze tento druh morálky shrnout do tohoto příkazu: „Nebudete-li jako starci, nemůžete vejít do nebeského království.“ Možná by bylo dobré, kdyby se obšírněji zamyslela nad Člověkem, který dal náboženství a morálku založenou na paradoxu zralosti dětství a který vyděsil lidi z fyzické zralosti, když řekl: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do nebeského království.“

Konečně morálka „nezištnosti“ je příliš sobecká. Zachráněním nauky o nezištnosti z trosk křesťanství lze vybudovat systém morálky, který ukazuje jednotlivci cestu z individuálního sobectví, ale ne cestu ze sobectví společenského. Je sice pravda, že „nezaujatost“ vůči sobě samému se dosáhne větším zájmem o sociální skupinu, ale co osvobodí člověka od sobectví vůči sociální skupině? Je velmi dobré osvobodit člověka od individuální malosti, ale kdo ho osvobodí od společenské malosti? Tuto moderní morálku bychom mohli přirovnat k otci, který ve snaze vyhnout se dědické dani aktem „nezištnosti“ daruje svůj majetek synům ještě za svého života, aby tím upadl do hříchu skupinového sobectví.

Můžeme se ptát, proč je takový morální systém společensky sobecký? Ze stejného důvodu, proč je jeho individuální morálka prosta individuálního sobectví, totiž proto, že hledí na dobro něčeho mimo sebe, totiž na dobro společenské skupiny. Jak může být sociální skupina nebo společnost osvobozena od sociálního sobectví? Jedině tím, že vzhlíží k cíli mimo společnost, nebo jinými slovy tím, že začne být nezaujatý sám pro sebe. Když náš božský Pán řekl:

„Nestarejte se o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, co si obléknete,“ nevyjádřil pouze morální nauku. Vyslovil zásadu dokonale dobré hygieny. Říkal, že jediným způsobem, jak rozvíjet sebe sama, je zapomenout na sebe sama; že jediným způsobem, jak fyzicky dospět, je myslet na jiné věci než na zápach z úst, spadlé oblouky a pyoreu, nebo ještě lépe být „nezaujatý“ těmito věcmi a hledět na něco mimo sebe. Nová morálka je tedy zatím naprosto v pořádku: Zájem o skupinu je lékem na individuální sobectví.

Proč by nyní stejný princip neměl platit i pro skupinu? Říci, že skupina se musí zajímat sama o sebe, znamená říci, že skupina musí být sobecká, neboť společné dobro je ve skutečnosti společné všem členům. Má-li existovat něco takového jako „společenská nezaujatost“, pak musí skupina, respektive společnost, začít myslet i na jiné věci než na sebe samu, a jednou z těchto věcí je to, na co Pilát myslel po mnoho dní až do své smrti: „Není vám dána žádná moc, leda shůry.“ Aby člověk mohl skutečně pracovat pro dobro společnosti, musí se nechat strhnout nadšením pro něco mimo společnost. Humanismus sám o sobě nestačí. Odpoutání od jednotlivce lze dosáhnout připoutáním ke společnosti, ale odpoutání od společnosti lze dosáhnout pouze připoutáním k Bohu. Z tohoto důvodu nebyla nikdy vyslovena zásada, která by byla lépe předurčena k ovlivnění takového odloučení, než zásada Toho, který řekl: „Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to vše vám bude přidáno.“

Taková morálka je dobrá, ale není dostatečně hluboká. Vysvětluje tělesnou zralost, ale ne duchovní zralost: uniká individuálnímu sobectví, ale ne společenskému sobectví, a důvod je v obou případech stejný – odmítla zakotvit mimo loď, na které pluje. Není to špatný morální systém; je to systém zkrácený, ještě nedorostlý do plné velikosti, nezralý s nezralostí zakrnělosti a nezainteresovaný na dokonalém rozvoji nejušlechtlejších vlastností člověka. Pravděpodobně udělá mnoho pro ty, kdo o morálku v pravém slova smyslu nestojí. Bude to dočasná morálka pro několik vybraných humanistů, ale nikdy to nebude morálka pro lidstvo: vysvětlí, proč máme milovat nejlepší, ale nikdy nevyvětlí, proč máme milovat blbce.

Mrtvé tělo může plout po proudu: může jít s proudem: může „být v plavání“. Odolat proudu, dokonce i proudu obecného mínění, je vlastností živého těla. Existuje jeden mravní systém, který po staletí odolává proudu způsobu, jakým lidé žijí, systém, který věří, že každý člověk je zářivý stříbrný šíp vystřelený z luku tohoto světa ke značce věčného štěstí. Existují i jiné morální systémy, které plují po proudu, a nové předobrazy morálky jsou právě tohoto druhu.

Květnová „nová morálka“ bude červnovou „zastaralou morálkou“. Pak bude do proudu vhozena nová mršina, a jak bude plavat, budou se jí živit supi vzduchu jako svou měsíční potravou, a až noc pomine a slunce vyjde nad východními kopci, bude vidět Krista kráčet po vodách.

Modlitbou posvátného růžence se buduje jednota

Modlitba je základním pilířem našeho vztahu s Bohem. A proto každá otázka, která směřuje k jejímu prohloubení, je velmi dobrá. Modlitba posvátného růžence už několik století patří mezi perly, které Církev uchovává, chrání a nabízí věřícím.

Vážená redakce,

jak se správně modlit růženec? A to nejen ve smyslu „formálním“. Někde se říká tajemství jen na začátku desátku, jako bychom si všechno chtěli zkracovat, a jinde se modlí při každém Zdrávasu.

Kateřina

Důkazem vzácnosti modlitby posvátného růžence nejsou jen mnohé knihy o této modlitbě, ale také různá papežská povzbuzení a dokumenty, které jsou jí věnovány. V nich nástupci sv. Petra objasňují původ této modlitby, její význam či duchovní plodnost a také způsob, jak se jí modlit. Z těch novějších dokumentů stojí za zmínku zejména *Marialis cultus* (MC) od svatého Pavla VI. či *Rosarium Virginis Mariae* (RVM) od svatého Jana Pavla II., které vřele doporučují k přečtení.

Je to souhrn celého evangelia

Růženec je slovy papeže Pia XII. souhrnem celého evangelia. Vždyť z evangelií vycházejí nejen jednotlivá tajemství růžence, ale také modlitby Otče náš a Zdrávas, Maria, které

růženec tvoří. Právě díky tomuto spojení růžence s Božím slovem je růženec ve své podstatě modlitbou rozjímavou, kontemplativní. Velmi výstižně to popsals svatý Pavel VI.:

„Bez kontempace je růženec jako tělo bez duše a vystavuje se nebezpečí, že se jeho recitace stane roztěkaným a bezduchým opakováním formulí“ (MC, 47). Při modlitbě růžence jsme zváni uvažovat, rozjímat nad jednotlivými událostmi ze života Ježíše Krista a Panny Marie. Takto můžeme nejen hlouběji pronikat do těchto spásných tajemství, ale především dovolit, aby ona pronikala do našeho nitra a formovala naše myšlení, postoje a jednání.

Vstoupit myslí do růžencového tajemství

Aby byl zvýrazněn a podpořen kontemplativní rozměr modlitby posvátného růžence, papež Jan Pavel II. už v zmíněném listu o růženci představil několik jednoduchých užitečných bodů.

Prvním je přednesení názvu tajemství na začátku každého růžencového desátku. Tak se naše mysl může otevřít scéně daného tajemství. Je užitečné, má-li se modlící možnost soustředit i na svatý obraz (ikonu), který znázorňuje rozjímané tajemství.

Jako druhý bod papež doporučuje, aby po přednesení tajemství následovalo přečtení příslušné pasáže z Písma svatého, po němž je vhodné se na přiměřený čas zastavit a v tichu se nechat oslovit Božím slovem.

A nakonec, jako třetí bod papež Jan Pavel II., opíraje se o doporučení papeže Pavla VI., uvádí, že při recitování Zdrávasů se „v některých oblastech dodržuje zvyk zdůrazňovat Ježíšovo jméno přidáním dodatku připomínajícího tajemství, o němž se rozjímá. Je to chvályhodný zvyk, zvláště při veřejné modlitbě růžence“ (RVM, 33).

Také *Direktorium o lidové zbožnosti a liturgii* Kongregace pro Boží kult a kázeň svátostí povzbuzuje „k obnovení užívání vsuvky, která patří k dávno osvědčené růžencové struktuře“. Můžeme tedy říci, že opakování tajemství po každém Zdrávasu během růžence sice není povinné, ale je velmi dobrým a doporučeným zvykem, zejména pokud se růženec modlí veřejně (například před mší svatou, na měsíčním setkání členů živého růžence apod.). Opakované vyslovování tajemství při každém Zdrávasu totiž, stejně jako předchozí dvě doporučení svatého Jana Pavla II., má pomoci modlícímu se hlouběji proniknout do daného tajemství, aby mohlo v jeho životě přinést ještě více ovoce.

Je však třeba dodat, že veřejná recitace růžence v rámci určitého společenství by se měla vyznačovat jednotou. Byla by velká škoda, kdyby prosazování názoru jednotlivce (zda budeme, nebo nebudeme opakovat tajemství v rámci každého Zdrávasu) vedlo k nejednotě. Proto je dobré, aby se dané společenství dohodlo na jednotném postupu při modlitbě. Pokud jde o veřejný růženec v rámci života farnosti, je třeba se řídit doporučeními místního faráře. Tak se zajistí, že rozjímavá modlitba růžence bude zároveň i modlitbou, která buduje jednotu společenství. Vždyť růženec by měl být modlitbou, která spojuje nejen člověka s Bohem, ale také lidi navzájem.

(podle KN)

Žít v harmonii s Boží vůlí

Formulovaná otázka zasahuje do široké teologické, psychologické i antropologické problematiky. Vědomí, že jsme stvořeni Bohem k jeho obrazu a obdařeni rozumem i svobodnou vůlí, pomáhá v uspořádání vztahu mezi vůlí člověka a samotnou Boží vůlí.

Vážená redakce,

slyšel jsem slova, že člověk má svobodnou vůli, ale Boží vůle je nade vším; jak tomu mám rozumět?

Jan

Jistým směrem našeho vnitřního poznávání necht' jsou i slova Ježíše Krista, která zazněla v řeči o eucharistickém chlebu, když mluvil o svém poslání: „A toho, kdo přichází ke mně, nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe ne proto, abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. A vůle toho, který mě poslal, je, abych neztratil nic z toho, co mi dal, ale abych to vzkřísil v poslední den. Neboť vůle mého Otce je, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,37–40).

V tomto výroku Božího Syna nacházíme jasný odkaz na samotné spásné jednání, které vyjadřuje naplnění Boží vůle.

Harmonie vlastní vůle s Boží vůlí

Tímto směrem kráčí člověk, který se ve svobodě svého jednání otevírá pro přijetí Boží cesty, protože spásné jednání pochází od Boha, a přitom Stvořitel respektuje naše svobodné rozhodnutí. V konečném důsledku tedy jednáme tím způsobem, který vyplývá z našeho vědomého postoje.

Starověký řecký filosof Aristoteles spojuje vůli s rozumovým úsilím o dosažení chtěné a naplánované činnosti. Můžeme konstatovat, že rozumná bytost projevuje svou životní činnost v chtění, které nazýváme vůlí. Zároveň je důležité poznamenat, že činnost směřuje k poznanému dobru, které chce dosáhnout, pokud ho ještě nemá. Když mluvíme o vůli, máme na mysli vědomé jednání s určitým cílem.

V teologickém kontextu a náboženské terminologii se zdůrazňuje vůle, která usměrňuje jednání člověka k dosažení věčného cíle. Když hovoříme o Boží vůli a jejím vztahu ke svobodné vůli člověka, je nezbytné si ujasnit stanovisko, z něhož člověk přistupuje k samotné otázce Boží vůle. Hledání a odevzdání se do Boží vůle nabývá smysluplné cesty jen u člověka, který je otevřený pro Boží přítomnost ve svém životě a jehož osobní víra je základním prvkem existence.

Cílem života každého křesťana má být úplná harmonie vlastní vůle s Boží vůlí. To znamená, že Boží vůle se stává náplní našeho vlastního života, a tím i naší vlastní vůlí. Tímto způsobem se člověk učí jednak poznávat Boží vůli a zároveň se učí jednat v souladu s ní.

Vést kontinuální dialog

Pokud je Boží vůlí spočinutí v sobě samém jako v nekonečném Dobru, je zároveň i láskou, kterou Bůh sám sebe miluje a všechno zaměřuje k poslednímu cíli. Naplnění Boží vůle ve vztahu k člověku předpokládá upřímné hledání Boží vůle, což v praktickém životě vyžaduje neustálý dialog s Bohem prostředky, které známe z praxe duchovního života.

Jsme povoláni jednat podle Boží vůle, tedy neustále hledat způsob jednání, který nás co nejplněji přivádí k Bohu. Bůh chce naše dobro nejen časné, ale především

věčné, a proto se má uplatňovat personalistický přístup k naplnění Boží vůle. Apoštol Pavel říká: „Zkoumejte, co se líbí Pánu“ (Ef 5,10) a dále: „Proto nebuďte nerozumní, ale pochopte, co je Pánova vůle“ (Ef 5,17). To však můžeme dosáhnout jen tehdy, pokud je pro nás Bůh autoritou pravdy a respektujeme učitelský úřad Církve.

Výzva ke svatosti

Ježíšovo poselství, které poukazuje na plnění Boží vůle, je pro každého člověka výzvou ke svatosti, kterou Ježíš adresuje nejen apoštolům, ale každému z nás: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

V tomto kontextu je zřejmé, že poznáváme Boží vůli, která se má naplnit v našem životě. Na tomto místě však musí zaznít jiná otázka: do jaké míry je moje rozhodnutí, způsob mého života a jednání v souladu s Boží vůlí?

Je velmi jednoduché říkat druhému člověku, co je Boží vůle; je tu však nebezpečí, že svou lidskou vůli, kterou od druhého něco očekáváme, ztotožníme s vůlí Boží. Abychom se vyhnuli i jen náznaku nesprávné interpretace, je důležité při hledání Boží vůle vždy hledat odpověď na těžkou otázku: jak se mohu sám stávat svatým a zároveň jak mohu pomoci druhému na cestě ke svatosti.

Boží vůle je nezávislá na stvořených věcech a projevuje svůj majestát v naplnění dobra, které se uskutečňuje Boží spravedlností a milosrdenstvím. Na člověku je, aby na cestě křesťanské dokonalosti své volní schopnosti uspořádal v chtění a poznání nejvyššího dobra, a to v osobní svobodě k naplnění Boží vůle. To v konečném důsledku není naše podřízení se Bohu, ale naše účast – naše osobní participace – na plnosti Boží lásky, protože Bůh od věčnosti chce naše věčné dobro.

(podle KN)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Desatero pravého rodiče

1. Věří, že dávat je krásnější než přijímat.
2. Přisune ke stolu ještě jednu židli navíc.
3. Ví, že jeho děti nejsou jeho.
4. Razí cestu ostatním a jako první se nechá popíchat trny.
5. Odpouští sedmdesát sedmkrát.
6. Navrhuje pravidla a trpělivě pomáhá s jejich plněním.
7. Uvědomuje si, že ticho tvoří hrdiny, hluk rodí loutky.
8. Ví, že každodennost je místem zázraků.
9. Vidí Boha v očích těch, kdo jsou kolem něj.
10. Život proměňuje v cestu osvobození.

Nastražte uši, abyste zjistili, zda „nehulí“

Příznaky, které by vás měly znepokojit:

1. Vaše dítě náhle propadne pacifismu, často spojenému s velkými dávkami reggae, kšiltovkami a výrazy jako: „jsem hotový“, „jsem mrtvý“, „jsem zničený“, „jsem odpad“.
2. Vaše dítě rozvíjí nevysvětlitelné ekologické nadšení, které se projevuje láskou k parkům, houbám, trávě a bakteriologickým kulturám na vlastním

oblečení. U nejtěžších případů lze narazit na rostlinky s pětičetnými listy v květináčích na balkoně.

3. Vaše dítě se vrátí domů a aniž by si sundalo bundu, běží do kuchyně a připraví si bagetu s nutellou, slaninkou a uzeným sýrem.
4. Vaše dítě si zakládá sbírku dýmek.
5. Vaše dítě si nechá domů poslat informační materiály z jamajského ministerstva cestovního ruchu a před spaním vás pozdraví „Goo'ná!“.
6. Z každé průkazky v peněžence vašeho dítěte začíná mizet okraj. Jízdenky a vizitky jsou vždy natrhané na stejné proužky a srolované.
7. Vaše dítě vám půjčí zapalovač, vy ho zapálíte a plamen z něj očoudí strop.
8. Vaše dítě začne nosit síťované tričko a snaží se vás přesvědčit, abyste v příštích volbách hlasovali pro liberální levici, která má v programu legalizaci měkkých drog.
9. Vaše dítě se probouzí uprostřed noci a je přesvědčené, že vidělo ministra financí, jak leze oknem dovnitř, aby si vzal zpátky eurokalkulačku.
10. Během mistrovství světa ve fotbale zjistíte, že si vaše dítě mezi zuby pobrukuje nizozemskou hymnu a tajně plánuje cestu karavanem do Amsterdamu s minimálně dvěma přáteli, kteří mají nesrozumitelné přezdívky.
11. Vaše dítě náhle vybuchne smíchem až k slzám, přestože sedí na gauči před vypnutou televizí.
12. Vaše dítě nechává na slunci sušit banánová vlákna („Zítra to zkusím.“).
13. Vaše dítě prohlásí, že je zároveň buddhistou, bongistou, anarchistou, zapatistou, rastamanem, obhájcem práv Palestinců, post-punkistou, antiglobalistou, rekordmanem ve Winning Eleven – a v polovině toho seznamu zapomene, o čem mluvilo.
14. Ale nejjistější způsob, jak zjistit, zda vaše dítě užívá nelegální látky, je uprostřed dobré večere jen tak mimochodem říct: „Kdo mi udělá filtr?“ a sledovat jeho reakci.

10. Tvrdý úder. Kdo za tím stál?

Vstup do života se mu nepovedl. Hazardní hry měl raději než učení. Když mu zemřela matka, otec ho vzal na vojenské tažení. Ale i otec mu brzy zemřel a on zůstal sám. Z neuspořádaného života mu začaly otékat nohy, takže nemohl chodit.

Dostal se do nemocnice svatého Jakuba v Římě. Chvilí tam i pracoval, ale kvůli kartářské vášni a hašteřivosti ho se slovy: „Ty prohraješ i košili!“ vyhodili. Zoufalý přišel do kapucínskému kláštera: „Mohl bych vstoupit mezi vás?“

Představený si ho přeměřil očima, položil mu několik otázek a pravda vyšla najevo. Odpověď byla záporná: „Ne! Než vstoupíš do kláštera, vstup nejprve do sebe a změň svůj život...“

Bezradný mladík to zkusil a začal se věnovat nemocným. Skončil s hazardními hrami a časem se vypracoval na nejlepšího ošetřovatele. Založil společenství řeholníků, kteří se věnovali péči o nemocné.

Jméno dobrodruha je Kamil de Lellis. Po smrti byl roku 1746 prohlášen za svatého. Jeho následovníci pracují v nemocnicích dodnes. Přinesl nám svědectví, jak lze zvládnout a změnit lotrovský styl života.

Ze hry číhá i nebezpečí!

Cestovatel poklepe taxikáři na rameno a chce se ho na něco zeptat. Ten však bleskově strhne volant, zabrzdí a auto se roztočí. Málem se převrátili. „Co je vám?“ ptá se překvapený turista.

„To mi už nikdy nedělejte! Do včerejška jsem pracoval v pohřebním ústavu a vozil mrtvolky.“

Musíme si dávat pozor na závislost na některých hrách. Jde o receptorovou vazbu. Receptory v mozku dokážou být závislé. **Potřebují pravidelnou dávku principů slasti.** Ty se ukrývají v alkoholu, nikotinu, drogách, závislosti na internetu, hazardních hrách, sexu... Přestože závislí, například narkomani, mají spektrum různých zážitků, přece jen touží po tom jednom. Proto za ním jdou, nebo za tím, co jim ho dá. **Navyknout se dá na ledacos. Špatné návyky jsou silná pouta.**

Zdrojem slasti je ale i dobrá hra, liturgie, výlety, hudba i náboženská extáze.

Závěr je jednoduchý: Raději nabídněme mladým dobrodružství, dobré hry,

náboženské aktivity... Jinak nastoupí droga, sex... Drogy i neuspořádané vášně jsou falešnými signály, které na chvíli dávají zapomenout na bídu. Ale o to silněji se trápení vrátí! Mnozí hledají štěstí, ale nenajdou ho. **Hledají na špatném místě. Štěstí přichází zevnitř. Od Boha, který je v nás.**

Představme si teď, jaké všelijaké herní pasti jsou na nás nastavené... Svůj nebezpečný mechanismus spouští hlavně po překročení určité kritické míry.

Počítačové hry

Sekretářka říká řediteli, který neustále hrával počítačové hry:

„Pane řediteli, přišla vám SMSka.“

Ředitel na to: „Ať vejde.“

Jsou mezi námi. Vyrostli s prsty na klávesnici, ve světle počítačových obrazovek a s mobilem u ucha. **Je tu nová generace mladých lidí, která se dívá na svět skrze pravidla a modely počítačových her.** Mají sklon jednat tak, jako ve hrách. Nebojí se rizika, mají silnější touhu soutěžit a vítězit. Hry je naučily spoléhat se na sebe, hledat řešení. Proto jsou nesmírně kreativní. Pokud ale v něčem nevidí smysl, jsou vzdorovití a nikdo je nedonutí makat. **Jsou tady. Musí si dávat pozor na rozlišování, co je hra a co realita.**

Hra na automatech

Chlapík, který neustále zíral do automatů, najednou zjistil, že špatně vidí. Rozhodl se to řešit:

„Pane doktore, pane doktore, pomozte mi. Okamžitě potřebuji brýle.“

„No to vidím. Tohle je stánek s hranolkami.“

Závislost na automatech má svou lékařskou diagnózu. Patří mezi návykové a impulzivní poruchy chování. Projevuje se takto: Hráč nedokáže odolat hře, neumí hrát s mírou. Prohry ho nutí hrát dál a do oběhu dává stále více peněz. Když je nemá, začne krást. Vzrušení a uspokojení se stupňuje s výší rizika a možností výhry.

Napadeno je to nejdůležitější – **identita člověka**. Vnitřní napětí se zvětšuje. Kudy chodí, přemýšlí o hře a jak vyhrát. **Hráč si vlastně řeší svou vnitřní rozbitost**. Utíká před problémy, samotou, nudou... Vytváří si vlastní svět. Ztrácí zájem o rodinu i práci. Je bezohledný, vybuchuje, lže, ubližuje jiným. Provázejí ho i myšlenky na sebevraždu. Tak rád by ze všeho vyskočil... Ale! **Usadilo se mu strašlivé peklo v srdci!**

Postižený si situaci uvědomuje. Je zoufalý, ale obviňuje z toho druhé. Vytváří si bludný kruh, z něhož sám nedokáže vyjít. Potřebuje pomoc, protože dochází ke **změně struktury osobnosti**. Statistiky ukazují, že k té nejhorší fázi dojde asi za tři roky. Návrat k normálu bývá dlouhodobý a vyžaduje velké úsilí. **Ale všechno se s Boží pomocí dá zvládnout.**

Cesta zpět

„Milovat až k smrti někoho, komu by člověk neviděl obrysy tváře a neslyšel jeho hlas – to je celé křesťanství. Láska je základní lidský element, léčí všechny rány.“

/ J. Green /

Každý z nás může upadnout do slabosti, o jaké ani nesnil. Vždyť jsme jen obyčejní lidé. Nesuďme nikoho. Mějme soucit s druhými. To je znamení velikosti člověka. **Kroky zpět z jakékoli závislosti vedou přes tyto etapy:**

1. Přestat hrát, pít, užívat omamné látky. Co nejdříve opustit závislost!!!
2. Správu peněz svěřit někomu jinému. Bez hotovosti se riziko snižuje.
3. Postupně vyrovnat dluhy, dohodnout se s věřiteli.
4. Oživit vztahy s okolím, přáteli, rodinou.
5. Hledat nové zájmy, koníčky, měnit prostředí.
6. Stanovit si konkrétní životní cíle. Nebát se fyzické práce.
7. Přijmout se, odpustit si a mít se sebou trpělivost.
8. Přizvat k řešení problémů přátele, ale hlavně Pána.
9. Nebát se požádat i o odbornou pomoc.

Nejsilnější ochranný štít člověka spočívá ve víře, naději a lásce. Samota těmto ctnostem škodí. Pokud jsou oddělené, ublíží. Jak? Samotná **víra** se může změnit ve fanatismus. Pokud **naděje** vyloučí ze svého doprovodu víru i lásku, člověk bude snít o ráji a krutě za něj bojovat. A **láska** bez víry a naděje může lidi uvrhnout jen do ochrany práv zvířat. Nic moc! Ale společně...

Osobní rady na těžké chvíle

„Dlouho jsme se smáli šéfově anekdotě, než jsme pochopili, že je to pracovní úkol.“

/zápis z deníku/

I po špatném životním období či prohrané hře je dobré si uvědomit, že: **Život je hra, která se má vést férově, odvážně, důstojně a vytrvale.** Člověk se nikdy nesmí vzdát. Musí se naučit unést vítězství i prohru. Při neúspěchu neztratit hrdost! Kdo ví? Možná dnes nastane změna! Vždyť každý den je novým dnem. Proto ať jsou vaše oči veselé.

Těžká chvíle odhalí, čím jsi ve svém nejhlubším bytí. To zjistíš, když zůstaneš sám se sebou. Když v tichu vstoupíš do svého nitra, k nejvnitřnější čistotě, k ryzosti člověka, k jasnosti, k objevení toho, kde je Bůh. Až se ho dotkneš v sobě, dej mu šanci projevit se. Získáš zkušenost, o které kdosi řekl: „**Pane, nevím, jestli jsi se mnou spokojený. Já s tebou ano, velmi.**“

Jiné nebezpečí hry: Nevytvářejme outsidersy!

Pokud někdo řekne: „Nikdo mě nemá rád,“ musíme vyslechnout jeho příběh. Aby porozuměl svému životu... Někdo mu velmi ublížil. K velkým hloupostem je třeba velkých pravomocí. Ať se stalo cokoli, nevzdávejme to. Usmívejme se... Zítřka možná bude ještě hůř.

/M. Uks, Večerní úvahy/

Není bolest jako bolest. Jak bolí, když někdo řekne: „Ty mezi nás nepatříš...“ Náš mozek vnímá osamělost jako bolest. Pokud se člověk cítí vyřazen ze společnosti, v jeho mozku se aktivizuje stejná oblast jako při fyzické bolesti. Je to zvláštní, ale mozek používá stejný poplašný systém při fyzickém i psychickém stresu. **Zlomená ruka a zlomené srdce bolí podobně.** Pocit vyloučení na okraj společnosti připravuje člověka o psychosociální pohodu.

Touha po vzájemných mezilidských kontaktech je v člověku naprogramována v nejhlubších částech mozku. Kontakty kdysi zvyšovaly šanci na přežití. Dnes se zdá, že jich ubývá. Moudří lidé si však budují své rodiny. Vytvářejí v nich zázemí, oázu klidu, porozumění. To je největší dar, který můžeme dát mladým lidem. **Tím se předchází osobním krizím.**

AKCE! – PŘEHLED VÝCHOVNÝCH ZÁSAHŮ

Ve školce se rozvinula náboženská rozprava. Maruška říká: „Ježíš je stále s námi. I tehdy, když ho nevidíme.“ Jenda přikyvuje:

„Ano, vím. To je ten, co otvírá dveře ve velkoobchodě.“

Zajímavý je i povzdech jednoho školáčka: „Ještě pětapadesát let a mám důchod.“ Opravdu, každá generace má své výroky a povzdechy. Právě na nich by se měly učit další generace. Tak neváhejte. Doplňte přísloví týkající se výchovy. **Pomocná slova jsou:** sluníčka, žlučník, věci, muži, zanechává, otce, vzpomínek, stále, samy, učitelů.

1. Kdo má věci, nemá děti, kdo má děti, nemá... (slovenské přísloví)
2. Dobré děti se vychovávají... (norské přísloví)
3. Kdo dítě dobře vychovává, ten ostatním poklad... (slovenské přísloví)
4. Vrabec je malý ptáček, ale má srdce i... (čínské přísloví)
5. Mnoho cukru daného dítěti zkazí zuby... (německé přísloví)
6. Jeden otec je lepší než sto... (norské přísloví)
7. Manželství bez dětí je jako den bez... (české přísloví)
8. Mláď žije z nadějí, stáří ze... (francouzské přísloví)
9. Co do sudu přijde nejdřív, tím je cítit... (islandské přísloví)
10. Jeden otec uživí spíš deset dětí, než deset dětí jednoho... (holandské přísloví)

Správné odpovědi: 1. věci, 2. samy, 3. zanechává, 4. žlučník, 5. muži, 6. učitelů, 7. sluníčka, 8. vzpomínek, 9. stále, 10. otce.

Vyhodnocení: Za každou správnou odpověď si dej bod!

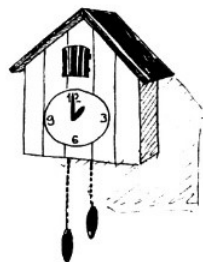
1–3 body: Mimořádně, o výchově toho moc nevíš. Příčiny znáš jen ty.

4–6 bodů: Hodně experimentuješ! Dětem tvé pokusy mohou ublížit na zdraví!

7–10 bodů: Čerpáš z tradice, ale umíš se orientovat i v dnešní době. Rozvíjej své komunikační schopnosti!

„Ani trochu nezáleží na tom, kdy a kde se umírá. Vždyť časem se láska neměří. A od nebe jsou všechny body země stejně vzdálené.“

/L. Fezoc/

Co jsme prožili

Poděkování za úrodu

Vděčnost naplňuje naše srdce radostí a pokojem. Každý den máme mnoho důvodů k tomu, abychom děkovali a chválili Hospodina.

Na svátek svatého Václava, 28. září, jsme se v kostele svatého Martina sešli k bohoslužbě, při níž jsme poděkovali za letošní úrodu. Na oltář jsme přinášeli dary ze zahrad a polí – symbol naší vděčnosti Bohu, který vyslyšel naše prosby za slunce i déšť a dopřál nám hojnost plodů.

Poděkování patří všem, kdo se podíleli na přípravě a kráse slavnostní mše svaté, i těm, kteří se po celý rok modlili za požehnání našich polí a zahrad.

Pouť v obci Moravecké Pavlovice

Pouť Panny Marie Růžencové se konala v obci Moravecké Pavlovice 11. října 2025. Na tradici této oslavy navázal před mnoha lety náš starosta Josef Havránek. Společnému sousedskému posezení předchází za každého počasí venkovní mše u místní kapličky. Této pouti se účastní nejen občasně obce, ale i nejbližšího okolí. Rádi využíváme

této důstojné a laskavé příležitosti k setkání s přáteli v době zklidnění po letním a podzimním pracovním shonu a před nastupujícími svátky závěrem roku. Pro příští rok přislíbil celebraci mše opat z kláštera premonstrátů v Nové Říši, nejdéle sloužící opat v České republice, pan Marian Rudolf Kosík, OPraem. Svoji duchovní pouť zahájil v nedalekém Žďaru nad Sázavou, k naší části Vysočiny má tak velmi srdečný vztah. Každý, kdo pociťuje blízkost k naší vesnici, bude srdečně zván.

*Za obec Moravecké Pavlovice Marcela Lorencová
foto autor Jiří Pavlíček*

Muž, kůň, pes a nebe

Muž, kůň a pes kráčeli ulicí. Po dlouhé době si muž všiml, že všichni tři zemřeli při nehodě.

Někdy totiž zemřelým trvá déle, než si uvědomí svou novou situaci. Museli jít velmi dlouho do kopce, slunce pražilo, řinul se z nich pot a trápila je velká žízeň. Nutně potřebovali vodu. V jedné zatáčce zahlédli nádhernou mramorovou bránu vedoucí na náměstí posázené zlatem. Uprostřed stála kašna, z níž vytékala průzračná voda. Poutník zamířil k muži, který bránu střežil.

„Dobrý den“, pozdravil pocestný.

„Dobrý den“, odpověděl strážce.

„Co je to za krásné místo?“, zeptal se poutník.

„Je to nebe“, zněla odpověď.

„To je skvělé, že jsme došli do nebe. Máme velkou žízeň!“, zvolal příchozí muž.

„Můžete vstoupit a napít se po libosti“, odvětil strážce a ukázal na kašnu.

„Také mého psa a koně sužuje velká žízeň.“

„Lituji“, řekl strážce, „ale zvířata nemají povolený vstup.“

Muže odpověď velmi zklamala. Měl totiž nesmírnou žízeň. Avšak nenapil se, protože by psa a koně musel nechat žíznit. A tak pokračoval v cestě. Opět šli dlouho do kopce. Žízeň a únava se znásobily. Nakonec přišli ke staré polootevřené bráně. Za ní se klikatila prašná cesta se stromy po obou stranách. Ve stínu jednoho stromu odpočíval muž s kloboukem na hlavě. Zdálo se, že spí.

„Dobrý den“, pozdravil poutník.

„Dobrý den“, odpověděl muž v klobouku.

„Já, můj kůň a pes máme velkou žízeň.“

„Tamhle mezi kameny je kašna s vodou“, řekl muž a ukázal směrem ke kašně.

„Můžete se napít, kolik chcete.“

Muž, kůň a pes konečně utišili žízeň vodou z kašny.

„Mnohokrát děkuji“, řekl poutník při odchodu.

„Můžete se vrátit, kdykoli budete chtít“, odpověděl muž.

„A kde to vlastně jsme?“, zeptal se poutník.

„V nebi“, odpověděl muž.

„V nebi? Ale strážce u mramorové brány mi tvrdil, že tam je nebe...!“

„To nebylo nebe, ale peklo.“

Pocestný byl v rozpacích a pak řekl: „To je ale falešná informace. Musí působit velké zmatky.“

„Vůbec ne“, odpověděl muž. „Naopak, peklo nám tím prokazuje velkou službu. Zůstávají tam totiž ti, kdo jsou schopni opustit své nejlepší přátele.“

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

Co je nebe a peklo – Voják a mnich

Jeden statný, sebevědomý, drsný voják navštívil malého mnicha. „Mnichu,“ řekl mu, „vysvětli mi, co je to peklo a co ráj!“

Mnich zvedl oči, podíval se na mocného válečníka a odpověděl s velikým opovržením: „Tobě mám vysvětlovat, co je to peklo a co je ráj? Tobě bych nemohl vysvětlit vůbec nic. Jsi špinavý a páchneš, ostří tvé dýky dávno zrezavělo. Jsi hanbou všech vojáků. Jdi, ať tě nevidím, nemohu tě snést.“

Voják se rozzuřil. Tvář mu vzteky zrudla, začal se chvět a nebyl schopen vydat hlásku. Tasil dýku a chystal se mnicha zabít.

„A to je peklo,“ zamumlal mnich.

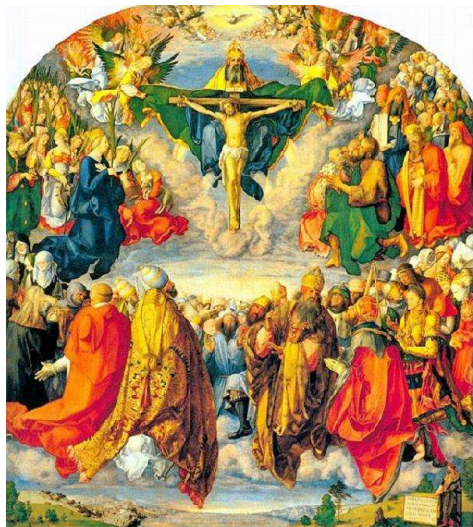
To vojáka zastavilo. Najednou si uvědomil cit a odevzdanost tohoto malého opomíjeného mnicha. Vždyť on nabídl vlastní život, jen aby mu ukázal, co je peklo! Pomalu spustil dýku. V jeho duši se rozhostil mír a pocit vděčnosti.

„A toto je ráj,“ zamumlal mnich.

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

Věděli jste?

Původ svátku všech svatých nelze s jistotou určit, ale víme, že už ve 4. století si v Církvi na východě připomínali trpící za víru. Podle záznamů svatého Efréma

Syrského (306 - 373) se svátek všech mučedníků ve východních církvích slavil 13. května, což mohlo později ovlivnit papeže Bonifáce IV., když 13. května 609 zasvětil římský Panteon – do té doby pohanský chrám – Panně Marii všem mučedníkům. Současné datum svátku Všech svatých se poprvé objevilo během pontifikátu papeže Řehoře III. (731 - 741), když bylo nařízeno, aby se slavnost ke cti všech svatých slavila v Římě 1. listopadu. Byl to den zasvěcený křesťanským svatým, kteří v církevním kalendáři neměli svůj svátek.

Papež Řehoř IV. poté v roce 837 rozšířil slavení tohoto svátku i mimo Řím a ustanovil jeho všeobecné slavení v celé Církvi.

(podle KN)

* * * * *

Za císaře Diokleciána byl císařským biřicem, který se obrátil a stal křesťanem pro příkladnou statečnost zajatých křesťanských žen, podávajících silné svědectví svou oddaností Kristu. Také on, potom co se stal křesťanem, skončil v arménské Sebastě mučednickou smrtí.

Změna v jeho životě ukazuje velký význam křesťanského svědectví. Díky takovému svědectví se ze zavrženíhodné osoby stal světcem. Zdá se to být něčím mimořádným, ale evangelium to tak nevidí. Hovoří o tom, že křesťané

mají být solí, světlem a příkladem lásky. Nejde tedy jenom o svědectví krve mučedníků, o níž se říká, že je semenem nových křesťanů, ale především o postoj lásky a křesťanské trpělivosti po vzoru Krista. On z lásky ke každému prolil všechnu svou krev. To je síla připravená měnit osud lidí. Změnit svět lidí, kterými se pohrdá, na které se hledí s odsouzením nebo s nenávisť, ale přesto Kristus za ně prolil svou krev a od nás očekává úsilí, aby v jejich ani v našem případě nebyla jeho oběť marná, tak jako nebyla u našeho světce.

Víme toho o něm jen velmi poskrovnu. Hovoří o něm sice kniha Passio, která ukazuje hlavní místo uctívání jeho ostatků, ale další podrobnosti kolem smrti tohoto mučedníka nejsou v ní považovány za historické, spíše dělají dojem snůšky legend.

Jsou popisovány zázraky týkající se sedmi žen, které se vzepřely obětovat bohům a za to byly zavěšeny a mučeny. Ty, které přestály i snahu o upálení, byly prý státy a legendární příběh pokračuje zprávou, jak se světec vzepřel díky pevnosti víry a síle ducha umučených křesťanských žen. Měl obětovat a za odmítnutí být utopen. Legenda popisuje, že výkonu verdiktu bylo bráněno a mluví o jeho pokřtění z rukou kněze Acacia. Oba dva byli nakonec sťati. Jejich ostatky pohřbila údajně zbožná žena Elisea.

Martyrologium dnes potvrzuje pouze mučednickou smrt našeho světce, který byl přiveden ke Kristu pod vlivem víry křesťanských žen a později byl v arménské Sebastě (dnes turecké město Sivas) pro víru sťat za císaře Diokleciána a guvernéra Massimo.

Složení legendy nic neubírá na významu a zprávě v martyrologiu, která potvrzuje jeho svatost, které došel při mučednické smrti. Můžeme zde vidět sílu dávanou Duchem svatým těm, kteří uvěří Bohu a rozhodnou se vytrvat. Jejím nositelem je proud LÁSKY, která se dává, je přijímána a rovněž dávána. Jde jakoby o koloběh mezi Bohem a člověkem, při němž je člověk vtahován do Božího společenství a stává se svatým. K proměně láskou však dochází jen jejím dáváním kolem sebe. Otevřeně a prostými slovy o tomto tajemství svatosti

CESTA LÁSKY

VAŠE TĚLO

Dnes se zamysleme nad slovy
Nového zákona, které se týkají našeho těla.

Podívej se do zrcadla. Jak nádherně jsme stvořeni!
Jaké máš vlasy, oči, tvář? Usměj se na sebe. A jak dokonale
funguje naše tělo. Co děláš pro to, aby dobře fungovalo?

sportuji

čtu knihy

Zakroužkuj činnosti, kterými se staráš o své tělo:

jím zeleninu a ovoce

jdu na koncert
nebo do divadla

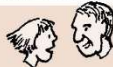
přiměřeně se oblékám

povídám si s dědečkem

jdu včas spát

idem do přírody s přáteli

najdu si čas
na modlitbu

Apoštol Pavel přirovnává naše tělo k chrámu. Říká:
Vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který je ve vás.

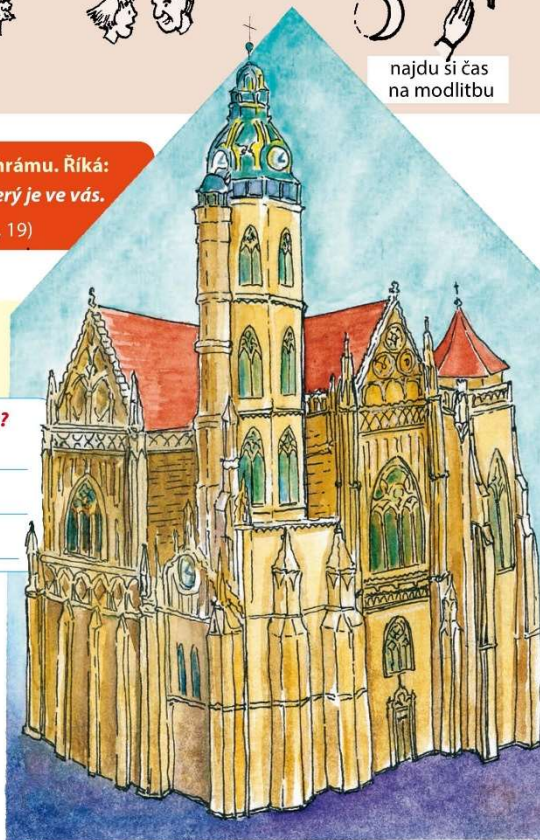
(1 Kor 6, 19)

**Chrám je speciální místo.
Není to jen obyčejná
budova nebo dům.**

Přemýšlej, čím je chrám mimořádný?

Zajímavost: Největší chrám
na Slovensku, **Dóm sv. Alžběty**
v Košicích, je skvostem mezi
chrámy. Nádherný je oltář
sv. Alžběty, jehož součástí
je největší evropský soubor
48 gotických tabulových maleb.
Lidé věnovali tolik času, úsilí
a majetku na stavbu takových
velkých a nádherných děl!
I takto chtěli uctít Boha.

JE CHRÁMEM

I my jsme vzácným chrámem. Bůh touží stále přebývat v každém z nás.
Proto se staráme o své nitro i o svůj zevnějšek. Věnujeme pozornost duši i tělu.

hlavou *zamyslím se, kde*

můžu pomoci

ušima

srdcem

nohama

**Jak bys mohl v sobě
budovat Boží dům?**

očima

ústy

rukama

Znáš písničku
Boží dom?
Zaspívej si ji
Na www.rebrik.sk
najdeš video.

Brzy začne období Adventu, během kterého se připravujeme na oslavu příchodu Božího Syna – Ježíše na tento svět. I nyní přichází ke každému z nás.

Knižní okénko

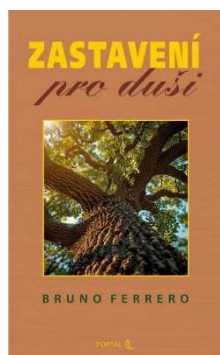
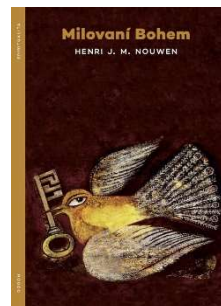
Henri J. M. Nouwen

Milování Bohem

Henri Nouwen už byl známý exercitátor a spisovatel duchovní literatury, když ho jeho hledající přítel Fred vyzval, aby napsal něco „nizkoprahového“ a srozumitelného jemu i jeho nevěřícím přátelům. Překvapivě se kniha dočkala nadšeného přijetí právě u křesťanů a pro mnohé znamenala zásadní impuls k hlubšímu obrácení.

Vydalo nakladatelství Doron

cena 203,- Kč

Bruno Ferrero

Zastavení pro duši

Každý člověk občas potřebuje zastavit a vydechnout, stejně jako jeho duše.

Vydalo nakladatelství Portál

cena 169,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Pokračování setkávání s názvem *Od Genesis po Ježíše*. Setkání pokračují ve středu 5. a 19. listopadu po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Hody v Dolních Loučkách

Hodová mše svatá 9. listopadu v 9:00 hod.

Příprava na 1. sv. přijímání

Setkání pro rodiče a děti, které by měly přistoupit k 1. sv. přijímání v tomto školním roce bude 16. listopadu v 16:00 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pout' v Drahoníně

Poutní mše svatá 22. listopadu ve 14:00 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Přijde Bůh za Ježíšem dva měsíce před maturitou a ptá se: „Jak jsou na tom maturanti?“

Ježíš odpoví: „Šprti se začínají učit, normální lidé se na to ještě ani nekoukli a ti, co na to dlabou, tak na to dlabou.“

Měsíc před maturitou jde Bůh za Ježíšem znovu se stejnou otázkou a Ježíš říká: „Šprti dočítají poslední stránky, normální lidé se začínají učit a ti, co na to dlabou, tak na to dlabou.“

Týden před maturitou jde znovu Bůh za Ježíšem se stejnou otázkou a Ježíš říká: „Šprti už to umí, normální lidé dočítají poslední stránky a ti, co na to celou dobu dlabali, se modlí.“

Bůh na to: „Modlí, říkáš? Tak to jim pomůžu!“

Kněz zpovídá jeptišky.

První: „Otče, včera jsem na výletě zhřešila.“

Kněz jí dá poučení a rozhřešení.

Přijde do zpovědnice druhá: „Otče, včera jsem na výletě zhřešila.“

Kněz jí dá poučení a rozhřešení.

Přijde do zpovědnice třetí: „Otče, včera jsem na výletě zhřešila.“

Kněz to už nevydrží a tiše zakleje: „Takový dobrý výlet a já, trouba, jsem se tam nepřihlásil!“

„Farář dneska jmenoval mezi těmi, co nechodí na kázání, i tebe!“

„Jo, kdyby věděl, jaký musím poslouchat od tebe každý den, tak mě vynechal!“

„Proč zavíráš oči, když piješ?“

„Slíbil jsem ženě, že se na chlast už ani nepodívám.“

Žena se ptá manžela: „Co bys udělal, kdyby mě unesli?“

„Nikdy bych na tebe nezapomněl.“

Začal jsem držet dietu. Jako první jsem se zbavil všech nezdravých jídel v baráku. Bolí mě břicho, ale bylo to hrozně dobré.

Doktor se mě ptal, kolik piv vypiju za týden. Jak to mám, sakra, vědět? Jsem alkoholik, ne statistik!